

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

**Aquesta transcripció està pendent de
verificació i correcció. Pot contenir, doncs,
errades de fidelitat i incorreccions
lingüístiques i no es pot considerar
com una publicació oficial**

XV legislatura · cinquè període · sèrie C · número ****

Comissió d'Unió Europea i Acció Exterior

Sessió 26, dimarts 3 de març de 2026

Presidència de la I. Sra. Neus Comes Pon

Sessió 26 de la CUEAE

La sessió de la Comissió d'Unió Europea i Acció Exterior (CUEAE) s'obre a ****. Presideix Neus Comes Pon, acompanyada de la vicepresidenta, Anna Navarro i Descals, i de la secretària, Mar Besses Casanovas. Assisteix la Mesa el lletrat Miquel Lluís Palomares Amat.

Hi són presents [Alberto Bondesio Martínez](#), [Ernesto Carrión Sablich](#), [Sara Jaurrieta Guarnier](#) i [Beatriz Silva Gallardo](#), pel G. P. Socialistes i Units per Avançar; [Francesc de Dalmases i Thió](#), [Ennatu Domingo i Soler](#) i [Carles Puigdemont i Casamajó](#), pel G. P. de Junts; [Ana Balsera i Marín](#) i [Juli Fernández Olivares](#), pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; [Cristian Escibano Ramírez](#) i [Hugo Manchón García](#), pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; [Alberto Tarradas Paneque](#), pel G. P. de VOX en Catalunya; [Andrés García Berrio](#), pel G. P. Comuns; [Laura Fernández Vega](#), pel G. P. de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, i [Rosa Maria Soberana i Bonet](#), pel G. Mixt[membres comissió].

[Assisteix] a aquesta sessió [assistents].

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2026 (tram. 200-00022/15). Departament d'Unió Europea i Acció Exterior
Compareixença del Govern per a informar sobre el contingut del pressupost del Departament i dels organismes i les entitats que en depenen (art. 131.4 RPC)

La presidenta

Bé. Hola, bones tardes a tothom. Obrim la sessió d'avui 3 de març 2026. Donem la benvinguda al conseller, a la secretària general i al director i a tot el seu equip a la comissió d'avui, que tractarà el projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2026. En aquest cas, la compareixença de l'honorable conseller per informar sobre el contingut del pressupost del Departament i dels organismes i les entitats que en depenen.

Comentar-los, ja ho hem comentat amb els portaveus, però la seqüència de les intervencions serà el conseller, l'honorable conseller i el seu equip una hora, màxim una hora, cada grup deu minuts, després serà el torn de l'honorable conseller, un altre torn obrim als grups de cinc minuts i tancarà l'honorable conseller.

Sí que demano als grups si hi ha alguna substitució. Em demana... *(Francesc de Dalmases i Thió demana per parlar.)*

Francesc de Dalmases i Thió

Sí, presidenta. Persisteix la revolta togada i el president Puigdemont no pot assistir a aquesta comissió i el substitueix el diputat doctor Jordi Fàbrega.

La presidenta

Molt bé, en prenem nota. Alguna altra substitució? No?

**Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya
per al 2026 (compareixença del Govern)**

200-00022/15

Doncs, aleshores sí que passo la paraula a l'honorable conseller, el senyor Jaume Duch.

El conseller d'Unió Europea i Acció Exterior (Jaume Duch Guillot)

Molt bé, doncs, molt bona tarda. Moltes gràcies, presidenta. Diputades i diputats. Efectivament, vinc acompanyat de membres del meu equip –vostè els ha esmentat–, la secretària general, el secretari i directors generals de les diferents unitats i membres del gabinet.

Comparec avui davant la Comissió de la Unió Europea i Acció Exterior per presentar el projecte de pressupost del Departament d'Unió Europea i Acció Exterior per al 2026. Uns pressupostos que, pel que fa al nostre departament, tenen com a objectiu principal reforçar la participació i influència de Catalunya en l'àmbit europeu i internacional, impulsar la internacionalització del país i dotar de més força la nostra política pública de cooperació al desenvolupament.

Aquests comptes neixen amb la voluntat d'assolir una més gran incidència, més projecció i un millor retorn per a la ciutadania en un context global marcat per considerables reptes i per canvis geopolítics de primera magnitud.

De seguida entraré en quines són les xifres més destacades que avui els presentem amb relació al nostre departament, però abans considero important posar en valor el marc general en què neixen aquests nous comptes, amb un doble context, el context pressupostari i el context mundial.

Pel que fa al context pressupostari, el projecte de pressupostos de la Generalitat, del Govern per a aquest any 2026 reflecteix una manera de governar i d'entendre Catalunya, un model que aposta per l'estabilitat, la responsabilitat i la capacitat de resposta.

Estem parlant del pressupost més ambiciós de la nostra història, 49.162 milions d'euros, el que es tradueix en un augment de 9.126 milions respecte als darrers comptes aprovats, que són, com vostès saben, els de l'any 2023. Per tant, un 22,8 per cent d'increment.

Aquest pressupost té vocació de ser el motor d'aquesta legislatura amb la finalitat de transformar el creixement econòmic en benestar. I és que, més enllà de les grans xifres, el més rellevant és a què dediquem aquests recursos. Els pressupostos aprovats pel Govern destinen dos de cada tres euros als serveis públics. Sens dubte, un missatge clar i inequívoc sobre el rumb que creiem que ha d'emprendre el país i, per tant, també la seva administració.

Poder accedir a un habitatge digne, tenir una escola pública excel·lent, rebre atenció sanitària, viure en barris segurs, disposar d'infraestructures de primer nivell, garantir oportunitats als joves i protecció a la gent gran. Aquests són els focus principals

d'interès i de preocupació de la ciutadania. I aquest és el camí que hem d'emprendre per donar resposta a les seves necessitats.

Però el dia a dia dels catalans no es defineix només de portes endins, la influència de la situació internacional és també important. I, per això, voldria fer també algunes consideracions respecte dels canvis que tenen lloc a nivell mundial i les possibles conseqüències a casa nostra.

Cap exercici pressupostari pot ser aliè al context en què se situa. I, precisament, aquestes darreres setmanes n'hem vist dos exemples reveladors. D'una part, el quart aniversari de l'inici de la guerra a Ucraïna, i d'altra, l'atac coordinat entre els Estats Units d'Amèrica i Israel contra l'Iran i l'extensió per part de l'Iran de la violència a la resta de la regió.

Ambdues actuacions, en sòl europeu o a l'Orient Mitjà, tenen un fort impacte per a la seguretat global i representen un desafiament per a la lògica d'unes relacions internacionals basades en la cooperació i la col·laboració en estructures de coordinació i consens, com són les decisions adoptades en el marc de les Nacions Unides i, per tant, en l'aplicació del dret internacional per garantir la legalitat de les actuacions i el recurs a l'ús de la força.

És, per tant, un entorn internacional diferent, més confrontacional i hostil, menys procliu a les aliances i la defensa dels drets humans. Però és també un entorn on molts actors defensen, defensem la cooperació basada en normes, els consensos globals i els grans assoliments aconseguits des de la Segona Guerra Mundial.

El Govern, com no pot ser de cap altra manera, fem una aposta decidida per un món basat en normes, on no imperen els interessos del més fort i en el qual puguem fer front de manera conjunta als grans reptes globals, com són la defensa de sistemes democràtics i l'estat de dret, la lluita contra el canvi climàtic, la irrupció de noves tecnologies, fonamentalment de la intel·ligència artificial.

Ho fem, però, sense ingenuïtat, amb consciència plena de la dimensió dels canvis i en un entorn fortament volàtil i accelerat. Crec que tots compartim aquesta incertesa. Un món cada cop més allunyat dels principis que el regien no fa tant de temps, on la força s'imposa al pacte i a la norma. Crec que encara no som conscients de les conseqüències que aquest nou escenari tindrà per a l'ordre global en el mitjà termini.

Ens trobem en un nou escenari, on les regles que donàvem per assumides, ja no són tan evidents.

Per això, aquest pressupost ve a donar certeses, però també per reforçar la nostra presència en l'àmbit europeu i internacional, per impulsar la internacionalització del país i modernitzar la política pública de la cooperació al desenvolupament, per adaptar-nos als canvis i ser més resilients i per tenir impacte.

En un món on, hi insisteixo, els conflictes armats tornen a ser presents, a les fronteres d'Europa, a la Mediterrània, on la competència geopolítica s'intensifica, on la transició energètica reordena aliances i on els fluxos migratoris exigeixen respostes coordinades, l'acció exterior ha deixat de ser una opció. És una condició necessària per governar amb eficàcia per part dels governs i també, per què no, per part de tots els actors privats i de la societat civil, que també, d'una manera o d'una altra, la duen a terme.

Des de l'inici del mandat, hem insistit en què les decisions que es prenen a Brussel·les, a Nova York o a Frankfurt tenen conseqüències directes en el nostre dia a dia, en la nostra economia, en els nostres drets i oportunitats, en les oportunitats que creem per als nostres ciutadans.

Per això, reforçar la projecció internacional de Catalunya és, al meu parer, una de les millors maneres de defensar-ne els seus interessos, tenint més presència en els debats globals, ja sigui sobre qualitat democràtica, foment de la pau, defensa dels drets humans, lluita contra el canvi climàtic o innovació, creant més oportunitats per a les nostres empreses, universitats, centres de recerca, o aconseguint més capacitat d'atracció, d'inversió i de talent. En definitiva, més ambició, millor planificació, més claredat en els objectius i eines millor preparades per adaptar-nos a un marc d'incertesa global.

Abans d'entrar al detall dels tres grans capítols sobre els quals pivota aquest pressupost, permetin-me mostrar-los una fotografia global de les xifres. Aquest pressupost que avui presento és el més elevat en tota la història d'aquest departament, és un pressupost de 143,4 milions d'euros, 50,4 milions d'euros més que en el darrer pressupost aprovat el 2023. Un pressupost destinat íntegrament a l'acció exterior i a la cooperació. Un pressupost que respon a dos principis.

El primer, l'ambició d'aquest Govern per exercir les seves competències en matèria d'acció exterior. Ambició perquè Catalunya tingui una veu pròpia al món, una veu pròpia, estable i fiable. I el segon, una gestió orientada al compliment dels acords d'investidura amb els grups parlamentaris d'Esquerra Republicana i dels Comuns i dels acords posteriors als quals hem anat arribant amb aquestes dues forces polítiques.

Un pressupost que, a més, es justifica per la tasca que s'ha dut a terme en els darrers temps, on s'han assolit objectius importants i s'han aconseguit percentatges d'execució del noranta tres per cent, tant per a l'any 2024 com per al 2025. I en matèria de cooperació, del noranta nou per cent el 2025.

Una execució tan elevada ha estat possible gràcies a un departament madur, per tant, als funcionaris i funcionàries, als agents que treballen al Departament i als quals els agraeixo la feina feta, però també amb capacitat d'anticipació i d'incidència i amb una clara vocació de servei al conjunt del Govern i del país, amb la doble funció de representar Catalunya a l'exterior i d'incorporar la dimensió europea i internacional en totes les polítiques públiques del Govern.

El nou pressupost ens servirà per desenvolupar encara més les sis prioritats que vaig definir en la primera compareixença davant d'aquesta comissió. Les recordo molt ràpidament, més influència de Catalunya a la Unió Europea, aprofundir la nostra participació en els organismes multilaterals, acompanyar i impulsar la projecció econòmica de Catalunya, continuar apostant per la cooperació al desenvolupament i per arribar el 2030 al 0,7 per cent en AOD, reforçar la necessària dimensió europea i internacional del món local i donar suport a les comunitats catalanes a l'exterior.

El projecte de pressupost per al 2026 s'articula en tres grans prioritats, el de la pròpia acció exterior del Govern, amb una dotació pressupostària de 43,8 milions d'euros; la cooperació al desenvolupament, amb 85,6 milions d'euros; i el suport a l'acció exterior del país, amb 14 milions d'euros.

Pel que fa a la primera prioritat, l'acció exterior del Govern, em fixaré específicament en tres punts, la influència de Catalunya a la Unió Europea, la participació en l'entorn multilateral i la projecció econòmica del país.

La nostra influència a Brussel·les ha estat la primera prioritat per al Departament en aquest any i mig de mandat. Una feina constant que ens ha permès posicionar-nos en processos legislatius de gran rellevància, com la definició del nou marc financer pluriennal de la Unió Europea, en polítiques en àmbits crítics per a Catalunya, com la cohesió, l'habitatge, les tecnologies emergents,

Fitxer 2

la indústria, resiliència hídrica o les migracions. Ho hem fet mitjançant tots els canals que tenim a disposició, participant en el Comitè de les Regions, en el Consell de la Unió Europea o en els comitès de la Comissió Europea, on hem doblat la nostra presència, i activant aliances en el Parlament Europeu, el Comitè Econòmic i Social i en totes les xarxes i plataformes en què tenim representació.

La segona d'aquestes tres prioritats se centra en el suport al multilateralisme. Vivim un moment –ho he dit– marcat per profundes transformacions globals, per canvis en l'escena multilateral i, malauradament, per un retrocés dels valors democràtics arreu del món. I, davant d'aquest context, el Govern reafirma amb fermesa el seu compromís amb el multilateralisme, amb la democràcia i amb un ordre internacional basat en normes. I ho fem des de la proactivitat. Per això reforcem les relacions amb organitzacions internacionals de primer nivell com les Nacions Unides i altres organismes multilaterals, així com amb les xarxes internacionals de les quals Catalunya forma part.

En un moment en què el sistema de Nacions Unides pateix retallades de finançament, el Govern de Catalunya no només manté, sinó que reafirma el seu compromís amb el multilateralisme. Per això hi destinem 2,21 milions d'euros. Aquesta aposta es concreta en col·laboracions ben tangibles. Treballem amb ONU-Habitat en projectes de resiliència territorial, amb l'OCDE en àmbits com la resiliència hídrica i la cooperació al desenvolupament. A més, hem fet, com vostès saben, un pas endavant en la nostra relació amb la UNESCO i amb l'Organització Mundial del Turisme. Un pas que culminarà amb l'obtenció de l'estatus de membre associat per part de Catalunya.

La tercera prioritat és l'acompanyament i l'impuls de la projecció econòmica del país, perquè, diputats, diputades, també és responsabilitat del Govern acompanyar el bon moment internacional del que gaudeix Catalunya en aquest aspecte.

Ara fa uns dies coneixíem les xifres rècord d'exportacions anunciades pel conseller Sàmper. El 2025, Catalunya va exportar per un total de més de 100.000 milions d'euros, un 0,6 més que l'any anterior, sent aquest el tercer exercici executiu on se superen els 100.000 milions. Una xifra que demostra molt més que la nostra capacitat exportadora; és també mostra d'una imatge, d'una Catalunya dinàmica i oberta al món que volem acompanyar i promocionar.

Una Catalunya que diversifica les seves inversions per adaptar-se als canvis globals que abans mencionava. Ho veiem amb els increments significatius de les exportacions a l'Àsia en un 7,6 per cent, un 12,5 per cent a l'Àfrica o, per posar un exemple més concret, un augment de més del vint-i-cinc per cent a Corea del Sud o d'un 13,7 per cent a la Xina.

És en aquesta feina on les nostres delegacions també han de ser capaces de jugar un paper de manera coordinada amb la xarxa d'oficines d'Acció. La seva missió no és només representar Catalunya a l'exterior; és la principal, però ho és també actuar com a antenes actives, detectar oportunitats, establir relacions estables amb governs regionals, centres de recerca i universitats de referència, empreses i ecosistemes d'innovació als països que cobreixen, i traslladar aquest coneixement per enfortir les nostres capacitats internes.

En definitiva, la nostra tasca és ajudar la societat catalana a projectar-se en un món cada vegada més complex i competitiu. En aquest context, l'acció exterior no és cap luxe institucional; és una palanca estratègica per generar oportunitats per a la nostra ciutadania, tant aquí com a fora.

Aquesta acció exterior del Govern s'executa gràcies a diversos instruments que fan possible la consecució dels objectius, i els hi citaré els principals. Un instrument central per aquest Govern és la nostra delegació davant la Unió Europea. Una delegació que, com saben, és la més antiga de la xarxa i que assumeix la feina diària d'incidència i de seguiment dels dossiers importants per a Catalunya, defensant les

nostres competències d'autogovern i els nostres interessos davant les institucions europees i identificant oportunitats per al conjunt del país.

Segon instrument: les delegacions del Govern a l'exterior, que ja fan una molt bona feina en la representació institucional de Catalunya, que funcionen amb plans de treball perfectament alineats amb les prioritats d'aquest departament i del conjunt del Govern. Unes delegacions que hem volgut enfortir i ampliar en línia amb els acords d'investidura, i així ho estem fent properament a la Xina, pel seu paper d'actor global; al Canadà, concretament a Montreal, al Quebec, per estrènyer les relacions ja existents i també per continuar diversificant la nostra presència en el continent, i a Jordània, un punt estratègic que també ha de vertebrar la nostra política de cooperació i la nostra relació amb l'Orient Mitjà. Tres nous emplaçaments que es sumaran als vint-i-un ja existents. I és per això que hem previst augmentar el pressupost de les delegacions en 2,3 milions d'euros, arribant a la xifra de 18,81 milions en total.

Un altre instrument important són les estratègies regionals aprovades en els últims mesos: l'estratègia Medcat, mediterrània, i l'estratègia Àsia, i les que s'han d'aprovar, com la d'Amèrica Llatina, que venen a articular la nostra presència i les nostres accions en aquestes regions prioritàries per a Catalunya. Aquestes estratègies també responen a la lògica del Govern de diversificar socis i d'enfortir els nostres espais de relació privilegiada –la Mediterrània, la Unió Europea. Unes estratègies que després es desenvolupen en els diferents memoràndums que signem amb regions amb les quals volem col·laborar més estretament, ja siguin Kyoto, Flandes, Gal·les, regions franceses i italianes o l'estat mexicà de Jalisco.

Abans de passar a la segona pota d'aquest pressupost, he de fer una menció obligada d'un acord important, ja en ferm, aquesta legislatura, que posa en valor l'acció d'aquest Govern i del Govern anterior, com és la llei de creació del cos d'acció exterior. Una llei molt esperada que va comptar amb el suport de la majoria de la cambra el passat mes de maig. Una llei que desenvoluparem al llarg d'aquest any en estreta col·laboració amb la Direcció General de Funció Pública del Govern, per tal de poder aprovar les reglamentacions, els temaris i la resta de gestions

necessàries per a la convocatòria d'unes primeres oposicions, amb l'objectiu de comptar amb la partida corresponent per al pressupost de l'any vinent.

La segona prioritat, com deia abans, és la cooperació al desenvolupament, una aposta clara amb què volem fer palès que Catalunya assumeix la seva responsabilitat com a part d'una comunitat més gran. És una política de país posada en marxa i desenvolupada al llarg de molts anys. Recordin que la llei de cooperació es va aprovar el 2001 per unanimitat.

Treballem per construir, tots plegats, un món més just, un món més segur, un món més sostenible, alineats amb els valors que ens són propis, els compromisos europeus i l'agenda de Nacions Unides. En un moment en què alguns països importants redueixen l'abast de la seva cooperació, nosaltres proposem un increment del pressupost destinat a la cooperació catalana per situar-lo en 85,6 milions d'euros. Defensem l'increment en cooperació amb una convicció molt clara. No estem parlant només de recursos, estem parlant d'impacte. No estem parlant només de compromisos, estem parlant dels resultats. No estem parlant només de valors, sinó de persones a qui dignifiquem la vida gràcies a l'acció exterior del Govern. No és una despesa, és una inversió.

Catalunya és una societat profundament compromesa amb la justícia global, amb els drets humans, amb la igualtat entre dones i homes, amb la dignitat de totes les persones. Som, i hem estat sempre, un país solidari. Sabem que els conflictes, la fam, la misèria, les desigualtats, l'espoli que viuen milions de persones i pobles no són fruit de l'atzar; és moltes vegades el resultat d'una història de relacions asimètriques que han privilegiat els interessos d'uns pocs en detriment de molts milions de persones que encara viuen en una situació de vulnerabilitat i de fragilitat. La cooperació catalana és la resposta política per assumir la part de responsabilitat que ens toca.

Fem cooperació també per responsabilitat institucional. Com a govern de Catalunya tenim el deure de projectar el país com un actor fiable, compromès i coherent. En un context de màxima polarització política també global, cal tenir clar a quin costat de la història volem ser.

La cooperació és una eina d'acció exterior que construeix aliances estratègiques, enforteix institucions democràtiques i contribueix a l'estabilitat en regions on la fragilitat institucional i la precarietat socioeconòmica poden tenir conseqüències dramàtiques, que acabem patint també a casa nostra.

I fem cooperació, finalment, perquè tenim compromisos polítics clars. Desplegar el pla director, complir els acords d'investidura, avançar amb determinació per assolir el 0,7 per cent dels ingressos corrents no condicionats d'aquí al 2030. I, per tant, aquest augment important és també, a més, el compliment d'un compromís adquirit en l'acord d'investidura i refermat en el marc del pla de govern.

El 2026 és, a més, un any de transició cap al període 2027-2030, que cobrirà el nou pla director de cooperació al desenvolupament. Aquest pla consolidarà les apostes per un model de cooperació renovada que ara posem en marxa. La cooperació catalana no només fa, per tant, un salt quantitatiu; també un salt qualitatiu. I volem, per tant, que la programació del 2026 ja incorpori aquestes apostes per enfocaments més estratègics: la governança democràtica territorial, la cooperació feminista, la protecció internacional, les transicions justes, la cultura de la pau. Una innovació en els instruments i modalitats que ens permeti involucrar el conjunt d'actors catalans i la seva expertesa. La millora de la vinculació amb la ciutadania, amb un èmfasi especial en el treball amb els joves, les joves. Una mirada més geopolítica a través de la participació en el Global Gateway europeu i la posada en marxa del Centre d'Empreses i Drets Humans. I el reforçament orgànic de l'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament, a més de la simplificació d'alguns dels seus procediments.

Però segurament la millor manera de justificar aquest increment és explicar què passa quan invertim en cooperació. Què canvia? A qui arribem? Quin impacte generem? Posaré alguns exemples d'apostes estratègiques que tenen un impacte sectorial rellevant –ho veuen a la fitxa. Governança democràtica territorial, 7,38 milions d'euros. Moçambic, per exemple. Moçambic és un país amb un índex de desenvolupament humà més baix, un dels més baixos segons les Nacions Unides. I Inhambane, la regió en la qual treballem, una de les regions més vulnerables, malgrat el seu potencial pesquer, agrícola o turístic. La cooperació catalana hi manté

un compromís ferm de fa anys, donant suport al desenvolupament local en 14 districtes i 6 municipis, treballant amb més de 450 funcionaris locals, 150 regidors i regidores, 50 secretaris municipals i més de 250 membres de la societat civil per millorar la planificació urbana, els serveis bàsics o la transparència institucional.

Quan reforcem la governança local i l'accés a infraestructures bàsiques, quan prevenim conflictes, reduïm desigualtats, generem estabilitat. I ho fem, a més, en aquest cas en col·laboració directa amb la Unió Europea, fet que ens posiciona com un referent també a nivell europeu. Aquesta acció pot beneficiar directament o indirectament prop d'1,5 milions de persones i, per tant, és un exemple clar de com la cooperació pot transformar realitats de manera efectiva.

Si parlem de la cooperació feminista, un altre exemple és el treball que fem a través dels fons de dones impulsats per l'Agència Catalana de Cooperació. Actualment, hi ha cinc fons actius en països prioritaris com Colòmbia, Marroc, Moçambic, Senegal i Palestina; també a l'Amèrica Central. Aprovant aquests pressupostos estarem apostant per l'empoderament polític, econòmic i social de les dones, per reforçar els mecanismes de protecció contra les violències masclistes i per millorar la salut sexual i reproductiva de milers de joves.

Són programes que arriben allà on sovint no arriben els grans programes, a les organitzacions comunitàries, a les activistes locals i a les dones que sostenen les seves comunitats. Cada euro invertit en aquests àmbits significa més protecció, més atenció i més autonomia per a milers de persones.

Si parlem de les transicions climàtica, energètica i digital justa, parlem potser del projecte Giga, impulsat per UNICEF i per la Unió Internacional de les Telecomunicacions. Un projecte que ja ha connectat a internet 14.500 escoles en trenta-quatre països, beneficiant 7,8 milions de joves estudiants. I Barcelona n'acull el centre tecnològic global, connectant aquesta iniciativa amb l'ecosistema d'innovació de la ciutat i del país. El nostre objectiu, continuant finançant aquest programa, és arribar a més escoles, millorar la qualitat i l'autonomia de la connectivitat i assegurar que aquesta oportunitat arribi a tota la comunitat. A més, la metodologia de Giga ens permetrà aplicar aquests models a projectes de resposta humanitària i resiliència climàtica, ampliant-ne encara més l'impacte.

Una altra raó per incrementar el pressupost en cooperació al desenvolupament és el nostre programa d'acollida temporal per a persones defensores de drets humans, que ha arribat ja a la seva desena edició. Aprovar aquests pressupostos ens permetrà ampliar el programa i arribar a més persones. En un context en què només el 2024 almenys 324 persones defensores van ser assassinades arreu del món, oferir un temps de protecció, de descans i de reforç de

Fitxer 3

capacitats no és un gest simbòlic, és una contribució directa perquè la defensa pacífica dels drets humans pugui continuar.

Em referiré més endavant al cas específic de Palestina com a prioritat per a aquest 2026 i per als pròxims anys.

En l'àmbit humanitari, el Govern col·labora amb agències com ACNUR, Unicef, el Programa Mundial d'Aliments, UNRWA i OCHA, contribuint a respostes ràpides i eficaces en crisis, sovint infrafinançades. A Gaza, per exemple, els projectes amb UNRWA han garantit serveis de salut d'emergència per a 7.200 persones i atenció materna infantil per a 6.000 dones i infants a Cisjordània. Aquestes xifres no són abstractes. Cada número és una vida, són consultes mèdiques, són àpats distribuïts, són dones protegides. És l'acció humanitària convertida en impacte real.

Al respecte cal mencionar la nostra acció a Ucraïna, on ja hi col·laborem a través d'OCHA i d'altres iniciatives, però on tenim la voluntat i el compromís d'incrementar de manera decidida el nostre suport. Quatre anys de guerra que han generat una crisi humanitària d'una magnitud que no podem ni volem ignorar, han de tenir resposta també per part nostra. Però més enllà de l'ajuda humanitària, el que es defensa a Ucraïna són els mateixos valors que fomenten el projecte europeu: la democràcia, l'estat de dret i la llibertat.

Cal també estendre la cooperació a nous àmbits. Els reptes de desenvolupament són cada vegada més complexos i trobar respostes innovadores és una prioritat per a la cooperació catalana, aquest 2022 i de cara al nou pla director. Per això centrarem els esforços a mobilitzar els sectors del coneixement i de la innovació del

país, perquè puguin participar en esquemes d'intercanvi amb els països i territoris de la cooperació catalana en àmbits com la transició energètica, la sobirania digital o la lluita contra la desinformació i els discursos d'odi en l'entorn digital.

Les universitats, els centres de recerca, les start-ups i els centres d'innovació són també un valor afegit del model català de cooperació. Volem impulsar un instrument específic per enfortir les seves aliances internacionals i amplificar l'impacte de la nostra cooperació al desenvolupament. A més, hem acordat amb la Comissió Europea la creació d'un instrument destinat a mobilitzar l'ecosistema d'actors públics i privats de la cooperació en el marc de l'estratègia Global Gateway de la Unió Europea. Es tracta, per tant, d'enfortir i modernitzar els àmbits de la cooperació sense deixar de banda les prioritats sectorials i territorials existents.

He citat el nou Pla director 2027-2030. El pressupost d'aquest any ens permetrà dissenyar aquest marc estratègic, que haurà d'orientar la cooperació catalana durant els propers quatre anys. Un document que definirà prioritats, enfocaments i resultats esperats, i que ens permetrà avançar amb més coherència, amb més ambició i amb més impacte. Un dels seus elements central serà l'impuls de l'Equip Catalunya, un instrument que permetrà treballar amb tots els actors de la cooperació catalana, ja sigui governs locals, ONGs, universitats, etcètera, en els països que són prioritaris, tot alineant prioritats, capacitats i recursos.

Abans d'acabar l'any, el Govern elaborarà també el Pla director «País de Pau» que remetrà al Parlament. Aquest pla es farà a partir de les conclusions rebudes del Fòrum Català per la Pau dissabte passat, quan va cloure el seu procés participatiu. L'objectiu final és dotar Catalunya de la seva primera política pública de pau, amb una intervenció important dels membres d'aquesta cambra.

Per últim, vull destacar l'impuls a la creació del Centre Català d'Empresa i Drets Humans, una iniciativa que, com vostès saben, encara es troba en tramitació parlamentària i que un cop aprovada dotarà al país d'un instrument especialitzat per prevenir vulneracions de drets humans en l'activitat empresarial, reforçant encara més la coherència de la nostra acció exterior. Tot i que el procés parlamentari segueix en curs, hem arribat a un acord amb el Grup Parlamentari dels Comuns per dedicar 1,5 milions d'euros del pressupost per posar en funcionament el centre una

vegada aprovada la llei. D'aquesta manera mantenim el nostre compromís de situar Catalunya com un actor responsable i referent en diligència deguda i en sostenibilitat global.

A Palestina –ho deia abans– la cooperació catalana manté un compromís sostingut amb la protecció de la població civil, el reforç de la resiliència comunitària i el suport a la societat en un context de crisi humanitària continuada. En aquest marc s'inscriu el futur Pla «Catalunya - Casa Palestina», que aviat aprovarà el Govern, una estratègia d'acompanyament integral davant d'una crisi humanitària d'enorme gravetat i llarga durada. El pla articularà la resposta del Govern mitjançant tres eixos d'actuació. Primer, la promoció de vies legals i segures de protecció internacional. Segon, garantir el suport sociosanitari, psicològic i d'inclusió social de les persones acollides. I tercer, reforçar el paper de les persones palestines acollides també com a promotors dels drets humans, de la cultura o de la construcció de la pau. El pla incorpora també instruments específics com el Campus Palestina, Palestina Cultura i Palestina Activa, orientats respectivament a l'àmbit universitari, cultural, i a la protecció temporal de periodistes i d'activistes en risc.

Tot aquest treball complementa les diferents accions a desenvolupar sobre el terreny i s'acompanya de recursos econòmics específics. Dos milions i mig destinats a acció humanitària als territoris palestins, 8 milions per a projectes de desenvolupament i d'educació global i 1 milió i mig per a Casa Palestina, una vegada aquest projecte sigui aprovat pel Govern, tal com he esmentat. Parlem, en definitiva, d'acompanyar una població que afronta una de les crisis humanitàries més persistents del món i del dret de totes les persones a viure amb dignitat, seguretat i esperança.

Pel que fa a la tercera prioritat, la tercera prioritat del pressupost, l'acció exterior de país, s'emmarca dins la projecció internacional de Catalunya a través del treball de les entitats del teixit associatiu, acadèmic, cultural i institucional, amb una dotació total de 14 milions d'euros. Destaca aquí, en primer lloc, el suport a entitats. Parlem de diverses coses. Parlem de la col·laboració directa amb les entitats consorciades amb la Generalitat, com pot ser l'ICIP, l'Institut Català Internacional de la Pau, o com pot ser Catalunya Internacional, o com poden ser l'IMed o CIDOB. Parlem també d'altres entitats: Casa Amèrica, Casa Àsia, IBEI o el Consell Català del Moviment

Europeu. Però parlem també de totes aquelles entitats catalanes que volen internacionalitzar les seves accions, la seva feina. Un país amb acció exterior robusta necessita d'entitats que connectin una part important de la societat amb alguns dels seus àmbits.

Pel que fa a les entitats adscrites a la Generalitat, ho veuen també a la fitxa, l'ICIP, amb una aportació prevista d'1.839.000 euros. L'ICIP contribueix a situar Catalunya com a actor compromès amb la cultura de pau, la mediació i la resolució de conflictes. Pel que fa a Catalunya Internacional, amb una dotació de 2 milions d'euros, treballa per explicar la realitat catalana amb rigor i per establir ponts amb institucions estratègiques, amb el món acadèmic i amb mitjans de comunicació de la resta del món. I l'IMed, amb una dotació d'1.874.000 euros, per continuar desenvolupant la seva tasca de pont entre les dues ribes de la Mediterrània, apostant pel diàleg i la recerca com a eines per ajudar a resoldre els reptes presents i futurs dels països mediterranis.

Aquest ecosistema d'entitats especialitzades no es construeix d'un dia per l'altre. Requereix continuïtat, estabilitat i recursos. Sense un pressupost suficient, perdria capacitat d'anticipació en aquest món tan canviant. Reduirien la nostra presència en espais on es prenen decisions clau i debilitaria la xarxa de complicitats que tant ha costat teixir.

El segon element són les comunitats catalanes a l'exterior. Un element rellevant. Els ajuts a aquestes comunitats, com vostès saben, ja reconegudes en aquest moment, cent cinquanta-set comunitats, fonamentalment casals catalans arreu del món. Aquestes comunitats a l'exterior, aquests casals promouen i fomenten la cultura catalana, i també molt particularment l'ús de la nostra llengua. A més, són una xarxa de suport per als catalans i catalanes que viuen a l'estranger. L'ensenyament del català per part d'aquests casals, per part d'aquestes entitats, va augmentar el 2025. El Govern hi va destinar 286.000 euros, el que representa un increment de gairebé el 42 per cent respecte del 2024. Aquest augment de recursos va permetre a les comunitats catalanes a l'exterior organitzar més activitats formatives entre el 2024 i el 2025. Aquestes activitats han crescut un 8,14 per cent. Destinem 1,25 milions, de manera que els casals disposin de recursos, puguin continuar organitzant tot tipus

d'activitats, i estem preparats per augmentar el pressupost concret específic de cursos de llengua catalana si hi ha una necessitat, si hi ha una voluntat per part d'aquests centres, d'aquests casals catalans.

Parlaré també breument de la internacionalització del món local. Un dels elements a destacar és el programa temporal de foment de les activitats europees per part dels municipis catalans, inclosa l'assistència especialitzada en matèria de fons europeus de gestió directa. Molts municipis, especialment els més petits, senzillament no tenen la capacitat tècnica per competir en convocatòries europees cada vegada més exigents. Per això, per primera vegada, amb l'aprovació pel Govern d'aquest pla fa pocs dies, la Generalitat va més enllà de l'assessorament puntual i passa a oferir un acompanyament operatiu als ens locals al llarg de tot el cicle del projecte. Ho farem amb un equip de professionals, amb una durada inicial de tres anys i amb una avaluació anual dels resultats. La dotació inicial prevista per al 2026 és de 250.000 euros. Aquest programa ajudarà també a que les entitats locals posin en marxa activitats europeïstes, activitats que permetin a la ciutadania sentir ser més properes a la resta de la Unió Europea.

Per últim, voldria destacar també el programa de pràctiques professionals remunerades del Departament, aprovat per acord de Govern el passat 2 de desembre. Aquest programa complementa el programa de noves vocacions professionals al servei públic, però s'adapta a les particularitats pròpies de l'acció exterior. S'adreça a estudiants de màster i de postgrau i inclou les delegacions del Govern a l'exterior i formalitza convenis de col·laboració amb universitats públiques catalanes i amb universitats privades i centres d'ensenyament superior amb seu a Catalunya. L'objectiu és clar: atreure talent jove, promoure la transferència de coneixement entre les universitats i l'Administració, i assegurar el relleu generacional en un àmbit que requereix perfils altament qualificats i amb una clara orientació internacional.

I ho volem fer garantint la igualtat d'oportunitats: que la situació econòmica d'un estudiant no sigui un obstacle per accedir a una estada formativa de qualitat. En xifres. Aquest programa preveu beneficiar dos-cents joves catalans en quatre anys repartits entre els serveis centrals del Departament i les delegacions, i amb un

pressupost de 600.000 euros per al 2026. L'horitzó és ambiciós. En el futur volem avançar cap a un model de gestió integral del talent i crear una xarxa estable de perfils joves especialitzats en relacions amb la Unió Europea i l'acció exterior.

A aquest programa s'afegeixen a altres instruments ja vigents de foment del talent i la internacionalització. Els ajuts Canigó - Francesc Vendrell, que permeten a professionals i investigadors catalans vincular-se a organismes internacionals de primer nivell, i les beques de Catalunya Internacional, que faciliten que joves catalans puguin cursar estudis especialitzats a l'exterior. I aquí vull destacar especialment l'augment fins a deu beques destinades anualment al Col·legi d'Europa de Bruges.

En definitiva, instruments diferents però amb un mateix propòsit: que Catalunya tingui professionals ben formats i connectats amb el món, capaços de defensar els nostres interessos i de contribuir als debats globals des d'una posició de coneixement i de prestigi.

Diputades i diputats: aquestes són les xifres principals d'un pressupost centrat en un país i en un moment. El país és Catalunya, una terra amb una llarga vocació de projecció internacional, que sempre ha buscat noves oportunitats, superant distàncies, superant fronteres, que exporta valors com el diàleg i la cooperació, que progressa de la mà d'altres pobles i que ahora vol contribuir al progrés col·lectiu compartint una manera d'entendre el món. I el moment és ara, aquest 2026, i sobretot el període que iniciem. Uns anys que ens obliguen a reposicionar-nos, en temps com els que vivim cal reforçar més que mai les institucions que ens governen i que asseguruen el nostre model de vida, de convivència, de societat. Això passa inevitablement per assegurar-ne també els recursos

Fitxer 4

necessaris. Uns comptes, doncs, dissenyats amb experiència de passat, amb consciència de present i amb visió de futur. I, sobretot, uns comptes centrats en allò que importa. Aquesta voluntat de situar les catalanes, els catalans i el seu dia a dia al centre de l'acció de govern ens obliga a tots a fer un exercici de compromís i de coherència.

No podem exigir a Brussel·les que els futurs pressupostos de la Unió Europea siguin ambiciosos i propers a la ciutadania i no fer el mateix amb els nostres propis comptes. No podem demanar al Govern espanyol determinades inversions per a Catalunya i no garantir les que depenen de nosaltres mateixos. No podem criticar les polítiques involucionistes de l'administració de Donald Trump i faltar al nostre compromís amb els col·lectius i territoris més vulnerables i més injustament tractats.

No podem dir que ens preocupem pels catalans a l'exterior i reduir alhora la capacitat d'oferir-los més i millors serveis. No podem reclamar que la nostra llengua tingui el reconeixement i la protecció que mereix i renunciar a enfortir l'ensenyament del català arreu del món. No podem dir que ens preocupen algunes possibles conseqüències del fenomen migratori i negar-nos a contribuir al desenvolupament dels països d'on milers de persones es veuen obligats a marxar. No podem desitjar una major presència de Catalunya al món i limitar la capacitat de representació i d'incidència del país.

Aquest pressupost és un projecte de govern, sí, però també volem que sigui un projecte de país. Aquest pressupost, expansiu com cap altre i amb les prioritats ben clares, és fruit d'una ambició compartida també amb molts de vostès. Sense les seves aportacions, sense la seva exigència, potser no hauria estat possible elaborar un projecte d'aquesta magnitud. Segur que hi ha aspectes que els satisfan més i d'altres que els satisfan menys. Segur que definirien algunes partides de manera diferent o posarien l'accent en alguna altra prioritat. Precisament per això, aquesta, pensem, és una bona base sobre la qual negociar durant la tramitació parlamentària dels comptes, en què continuem oberts a incorporar les seves propostes.

Cal elevar l'acció exterior de Catalunya i, per fer-ho, cal elevar també els diners que hi destinem. Aquest pressupost ens dona els instruments per fer-ho. Els demano el mateix nivell d'ambició. El país necessita aquests recursos, i fer-los possibles és responsabilitat de tots i de totes.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, conseller, per la seva exposició del Departament. I ara és el torn dels grups parlamentaris. Començarem de major a menor, essent l'últim el grup que dona

suport al govern. I té la paraula, per un temps de deu minuts, el diputat Francesc de Dalmaes.

Francesc de Dalmaes i Thió

Moltes gràcies, presidenta. Miri, conseller, la nostra és una esmena a la totalitat. No a aquests pressupostos, que també, sinó sobretot al seu projecte polític. Miri, hi ha un diputat socialista, que, de fet, és el portaveu d'aquesta comissió d'Exteriors, que sempre em diu: «Esteu molt, molt preocupats per l'espanyolització de l'acció exterior. És el que més us preocupa.» I això ja ho definiria tot. Jo no m'imagino un diputat danès dient-li a un altre diputat danès que està molt preocupat perquè l'acció exterior de Dinamarca s'ha de fer amb una consciència nacional danesa.

I això és la mare dels ous. Servim a dos projectes diferents, que, de fet, potser fins i tot tenen cosmovisions diferents. El seu, que ens ha explicat avui, és un projecte a la major glòria d'Espanya i nosaltres presentem una alternativa, que és una acció exterior amb dimensió nacional, amb la dimensió nacional que mereix Catalunya, per tradició i per vocació.

Però ens agradaria dir avui, perquè és molt important recordar-ho, davant de tota aquesta aparença de normalitat que ens ha explicat, que aquest projecte polític que representa vostè i el seu govern i aquests pressupostos no són el resultat d'una evolució natural. De fet, són una continuació, potser una confirmació, del que va significar el 155 en aquest Parlament. M'agradaria recordar-li que aquesta acció exterior que vostè representa, que la cadira de conseller on vostè està assegut la va crear el gener del 2016 el president Puigdemont i va confiar que fos el primer conseller en Raül Romeva. I avui aquest projecte, amb això que ens ha presentat, d'alguna manera, es vol, es vol «finiquitar».

I li dic que això no ha estat una evolució natural, perquè aquí, a tocar, hi ha un hemicle amb dos escons buits: el del mateix president Puigdemont i el del conseller de Cultura a l'exili Lluís Puig. Un perillósíssim conseller de Cultura a l'exili, un president molt perillós, que poden viatjar per tots els països del món excepte per Espanya, on són engarjolats. I ja li avanço, conseller, que no em surti amb allò de l'amnistia, que vostès la defensen, perquè al final a mi no em creurà, però al

president espanyol suposo que vostè sí que el creu, que diu allò de «¿la *Fiscalía* de *quien depende?*» Doncs això.

I no només aquesta normalitat aquí en el Parlament. Tenim un cantant, un raper, com en Hasel, que està a la presó des de fa cinc anys per dir que el Borbó és un lladre. Tenim un *lawfare* galopant que ara els seus companys socialistes han descobert arreu de l'Estat i que aquí al Parlament hem conegut moltes vegades –si no que l'hi preguntin a la presidenta Borràs–. Tenim dotzenes de causes contra independentistes que continuen vives. I d'això, conseller, vostè no en parlarà mai, ni ho denunciarà mai. Precisament perquè el seu projecte està subordinat al projecte de l'Acció Exterior espanyola. Està subordinat al Govern espanyol, aquesta arquitectura política institucional d'Espanya, que precisament ha estat qui ha generat tot aquest patiment i tota aquesta repressió.

I li haig de recordar, conseller, que precisament l'Acció Exterior de Catalunya, aquesta que li deia que va crear el president Puigdemont i que representava en Raül Romeva, es va crear en contra d'això. Precisament en contra d'això. Volíem ser referents en la promoció, el coneixement i el reconeixement dels drets civils, dels drets polítics, dels principis democràtics essencials. I sap què, conseller? Que hem patit molt per aguantar-ho, molt per aguantar-ho.

Miri, l'hi explicaré, i suposo que em perdonarà aquesta petita deriva personal. Jo soc portaveu d'Exteriors des del gener del 18 i després vaig estar un temps que vaig ser president d'aquesta comissió, però bàsicament sempre he estat treballant en l'àmbit d'Exteriors de Junts per Catalunya aquí al Parlament. En aquella època, el 18, em tocava anar molt sovint a Brussel·les, molt sovint a Brussel·les. Era parlamentari, hi anava bàsicament a *parlar*. I sap què em trobava? Que la diplomàcia espanyola –i l'hi diré també: sovint amb la seva ajuda– boicotejava de forma continuada *totes* les nostres reunions, *totes* les nostres reunions. I sap què em trobava també, conseller? Que els serveis secrets espanyols, amagats dintre d'una furgoneta, ens feien fotos quan entràvem i sortíem de l'hotel, de forma ostentosa, perquè sabéssim que ens estaven vigilant, perquè sabéssim que no només no teníem un estat, sinó que teníem un estat en contra.

Per això diem que el seu projecte polític, i per tant també aquests pressupostos, «finiquiten» una Acció Exterior amb dimensió nacional catalana que es va començar a destruir amb mètodes molt poc democràtics i que ara es volen destruir amb aparent normalitat. De fet, a nosaltres ens encaixaria més que aquest projecte que avui ha presentat l'intentessin aprovar amb VOX i amb el PP, perquè ara es diran moltes coses, però en el fons persegueixen el mateix. Que no hi hagi veu catalana a l'exterior i que, si hi ha una veu, aquesta veu sigui espanyolitzada. Perquè en el fons persegueixen el mateix.

Miri, aquest matí aquest Parlament s'ha posat al costat del Sàhara i de la vergonyosa descolonització espanyola del Sàhara. Sap amb qui s'han quedat vostès? Amb VOX. Perquè deu ser que els sahrauís deuen tenir menys drets que els palestins o que els kurds de Síria, deuen tenir [#] menys drets. O potser no, conseller? O potser sap què passa? Que Espanya és soci militar i comercial de Turquia, i per això giren l'esquena als kurds. O potser passa que vostès volen ser socis estratègics del Marroc, que és una monarquia que destrueix els drets civils i els drets polítics. Que no sigui per això, conseller. Per tant, més enllà de les paraules, no ens creiem la realitat dels seus fets.

El cas és que ens presenten, en aquesta inestabilitat i aquesta feblesa constant del seu govern, uns pressupostos que ni tan sols tenen els vots suficients per ser aprovats. Tenen sorprenentment el suport dels Comuns, però és un suport minoritari. I nosaltres volem deixar clar avui, que ens dirigim a vostè però ens dirigim al conjunt de l'hemicicle, que establir aquest govern també és establir un govern que vulnera drets fonamentals i que pensem que, més enllà d'independentistes, aquest govern no hauria de tenir el suport de cap demòcrata. Perquè trepitjar el dret de manifestació, el dret de protesta, inventar-se armes a manifestacions, inventar-se agressions és propi d'un govern d'una molt mala qualitat democràtica.

Això és el que va fer la consellera Parlon i això és el que va fer en Trapero en aquesta mateixa sala. I que la consellera va tornar a insistir la setmana... Que fins i tot els jutges espanyols han dit: «No, és que no és veritat. No hi havia armes; no hi havia agressions.» Per això, precisament, la consellera Parlon, en aquests moments, està citada als jutjats i, si no reconeix les mentides que va expressar, reiterar, en ple,

acabarà sent sentenciada. Bàsicament perquè la justícia espanyola ja ha sentenciat que allò era mentida.

Però digui'm una cosa, conseller, i els seus companys a la Conselleria. Miri'm als ulls, conseller. Si vostè sabés d'un país X amb manifestants X, cívics, pacífics i democràtics, i d'un govern que s'inventa armes i s'inventa agressions per portar-los a la presó quatre anys –manifestants pacífics–, vostè al costat de qui estaria? Preguntin-s'ho. Al costat de qui estaria? Per tant, això també... La pregunta la traslladem a tots els diputats d'aquest hemicicle, que s'ho pensin bé a l'hora de donar suport a aquest govern. Perquè, com mai, els opressors, per poder fer la seva feina, necessiten el suport d'oprimits.

I, miri, no entrarem en la trampa dels números. Ara li explicaré que són molles, però no hi entrarem. Perquè, al final, més diners, per què els volem? Per reforçar la diplomàcia espanyola? Per intentar encara més desnacionalitzar les delegacions del Govern i espanyolitzar-les? Perquè el president Illa pugui continuar menystenint el català, com ha fet en el Mobile World Congress o com ha fet en la majoria de trobades amb agents internacionals? O per continuar dient que Gaudí és espanyol? Per això volem més diners, conseller? Però li diem que són molles. I tant que són molles. Perquè, miri, avui ens ha anunciat que l'Agència Catalana de Cooperació tindrà pràcticament 85 milions. Ja ho veurem. Perquè vostès una mica són allò de l'estratègia Renfe. Que anunciem cent, n'acabem pressupostats 50 i n'acabem executant 25 si va bé. En tot cas, ja ho veurem.

Però és que escolti, és que no està escrit enlloc que els catalans haguem de pagar *dues* agències de cooperació, que haguem de sostenir *dues* agències de cooperació. I nosaltres ens hem cansat de dir en aquesta comissió que, si resulta que hi ha una Agència Espanyola de Cooperació que té un pressupost del voltant de 700 milions, 700 milions d'euros, home, per PIB o per pes demogràfic, deuen ser que uns 140 els posen els catalans. No se'ls hi ha acudit mai –que els hi hem dit des de fa tants anys– que l'Agència Catalana de Cooperació, que respectem, que coneixem i que estimem, pot gestionar aquests 140 milions? No, 80, que els posin els catalans. Sobretot no molestem el govern de Madrid. No reclamem els 140, però

nosaltres en posem 80 més, perquè, com que el país va com un «tiro», no tenim cap necessitat de reivindicar tot allò que és nostre.

Per tant, conseller, nosaltres, ni com a demòcrates –evidentment no com a independentistes– ni com a catalans, podem avalar aquest govern, la seva acció exterior, ni en la forma, com enfoca de forma sectària i de forma diferenciada els drets d'unes persones o d'unes altres, sigui dins de Catalunya, sigui fora de Catalunya. Alguns els hi preocupen molt; els altres no els hi preocupen gens i els hi giren l'esquena respecte al llibre que els hi presenta el Ministeri d'Afers Exteriors de persones bones a les quals cal protegir, com ara els palestins, i dolents dolentíssims, que sobretot cal abandonar a la seva sort, com els sahrauís o els kurds.

Per tant, per això li fem aquesta esmena a la totalitat. I esperem també que hi hagi una majoria d'aquest Parlament que els hi giri l'esquena, que no els hi permeti continuar, que anem a les urnes i que tinguem un govern que vertaderament sigui allò que esperen els catalans i les catalanes i la societat catalana.

Gràcies, conseller.

La presidenta

Gràcies, diputat. Ara és el torn del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana i té la paraula, per un temps de deu minuts, la diputada Ana Balsera.

Ana Balsera i Marín

Gràcies, presidenta. Un agraïment al conseller Duch i a tot el seu equip, que avui ens acompanya per aquesta presentació de pressupostos. Jo seré breu amb la meva intervenció. De fet, no entraré a valorar el pressupost del seu Departament, sinó que faré una intervenció política i repetitiva del que ja han comentat els meus companys en altres comissions. De fet, el mateix president del meu grup parlamentari, Josep Maria Jové, ahir a la comissió de la CAI.

Nosaltres ja saben que no ens asseurem a negociar aquests pressupostos fins que es doni la condició necessària, que són les garanties per al compliment de la recaptació de l'IRPF. De fet, avui mateix hem registrat l'esmena a la totalitat als seus pressupostos perquè considerem, com deia, que no es donen les condicions. I és que vostès, el PSC, ha vingut aquí sense fer els deures. Vostès tenen quaranta-dos

diputats; per tant, no suficients per tenir una majoria per aprovar-los. I, si el que volen és aprovar-los amb la majoria de la investidura –és a dir, amb els vots d'Esquerra Republicana– així no anem bé.

Vostès saben que la nostra condició... Que els pressupostos són importants, però perquè nosaltres..., la recaptació de l'IRPF, que ja està acordada, és a dir, que no és una nova condició, que està acordada des de l'inici de legislatura. De fet, el president Illa és president per un acord també amb Esquerra Republicana, en què l'eix central era el finançament singular i s'hi incloïa aquesta recaptació de l'IRPF. I, fins que no es donin les condicions i garanties necessàries, vostès no compten amb els vots d'Esquerra Republicana.

No tanquem la porta

Fitxer 5

a la negociació i ho hem dit hi ha temps, nosaltres tenim la mà estesa i vostès el que volen és treballar per Catalunya, pels catalans i les catalanes, però fem possible aquesta condició. Perquè sinó, de què serveixen els acords? Els acords estan perquè s'han de complir. Si no, no és bona política, sinó la ciutadania deixa de creure en aquesta política i és quan sorgeixen amb més força els feixismes i les extremes dretes.

Nosaltres creiem que és un error que no s'hagi dut a terme aquestes garanties necessàries que farien possible que avui poguéssim parlar d'uns pressupostos que tenen una majoria suficient, però no ens trobem. I la pressió no és cap a Esquerra Republicana, no és Esquerra Republicana qui ha de salvar aquests pressupostos, la pressió d'aquí la té el Govern que ha de pressionar el PSOE, els seus companys de Madrid, perquè no podem estar esperant a les eleccions a comunitats autònomes per continuar endavant un acord que, com deia, ja està acordat d'inici la legislatura, que és el finançament singular i la recaptació de l'IRPF, i que estava també confirmat pel propi PSOE. Per tant, no podem esperar a les eleccions d'Extremadura, que ja s'han dut a terme, les eleccions a Aragó, que ja s'han dut a terme, les eleccions a Castella i Lleó, que seran les pròximes setmanes, i ara es farà una convocatòria

electoral a Andalusia perquè resulta que la ministra Montero d'Hisenda és la candidata a Andalusia.

Per tant, no pressionin a Esquerra Republicana, pressionin als seus companys del PSOE, pressionin a la ministra Montero, perquè si vostès volen uns pressupostos que creiem que són importants, i que Catalunya necessita i nosaltres no ho neguem, el que han de fer és complir amb els acords, per tant, donar garanties perquè es pugui fer la recaptació de l'IRPF, i depèn de vostès. De fet, vostè feia esment a la paraula «ambició» i nosaltres, ambició, tota, però demostrin aquesta ambició amb l'IRPF.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. Ara és el torn del Grup Parlamentari del Partit Popular. Té la paraula per 10 minuts el diputat Cristian Escribano.

Cristian Escribano Ramírez

Gracias, presidenta. Me he ido apuntado, *conseller* –gracias por su comparecencia– algunas de las de las palabras que ha ido usted diciendo para definir la política en acción exterior de su gobierno y hay unas palabras, ha hablado de objetivos, ha hablado de voluntad, de *diversificació* y yo reconozco este arte inherente al socialismo de hablar mucho y no decir nada, porque el PowerPoint al final ha acabado siendo un documento muy bonito, pero yo lo único que veo cuando usted habla de «situar a los catalanes en el centro», lo sitúas, en todo caso, en el centro del gasto, en el centro de ser su hucha para recaudar dinero para luego ir regalándolo por el mundo. Pero cuando usted habla de que el Govern tiene que ser confiable, tiene que ser comprensivo, tiene que tener debate, presencia en los debates mundiales y saber en qué lado de la historia queremos estar, yo me pregunto, ¿cuál es el lado? Porque ahora el lado de la historia en el que ustedes están es el lado de la historia de quienes les están felicitando a su Gobierno. Para empezar, los embajadores de los ayatolás son los que les están felicitando a ustedes por las decisiones que están tomando. A mí me preocupa soberanamente cuál es el lado de la historia en el que está el Govern de la Generalitat, que creo francamente equivocado.

La oda en contra de Estados Unidos que le hemos escuchado pero que también..., vengo de Educación y también le hemos escuchado al *conseller de la Presidència* pues hablar de todo lo mal que está haciendo Estados Unidos, esa acción de Estados Unidos en contra de los derechos humanos. Es evidente que una acción que ha acabado con un dictador que represaliaba sistemáticamente a su pueblo como el ayatolá Khamenei es ir en contra de los derechos humanos, no tengo ninguna duda de que es así, *conseller*; que usted lo vea así me preocupa mucho, que el gobierno de la Generalitat lo vea así me preocupa mucho, que el Gobierno de España se esté posicionando siempre sistemáticamente del lado de los dictadores, siempre, porque va en consonancia con una serie de ideologías políticas no solo me preocupa, sino que creo que es de cabreo soberano.

Usted ha dicho que el presupuesto va encaminado para ofrecer más y mejores servicios a los catalanes en el exterior. Yo supongo que como este (*l'orador mostra una imatge a la cambra*), señor Duch, porque usted ha hecho unas declaraciones que dice «*Duch demana als catalans atrapats a l'Orient Mitjà que es registrin els consolsats*». ¿Esto es para lo que pagamos todo lo que vale el Departament d'Acció Exterior de la Generalitat? ¿Para que ustedes les digan que se tienen que inscribirse en los consulados? En qué ayuda las delegaciones de Cataluña en el exterior, a todos estos personajes que se han quedado..., a todas estas personas que se han quedado atrapadas, simplemente les dice usted «oye, que aquí no podemos hacer nada, vayan ustedes a las embajadas y a los consulados porque al final nosotros nos dedicamos a gastar, pero a ayudar, poquito».

Y la pregunta que yo creo que es el eje central de esta comparecencia es ¿usted cree que su Departamento sirve para algo, para algo bueno para los catalanes? Porque yo creo que aquí podría acabar mi intervención –que veo que me quedan diez minutos todavía– (*l'orador riu*), y bueno, si sumo el tiempo que ha dejado la diputada de Esquerra (*l'orador riu*) (*rialles*) creo que podríamos..., ¿no? Pero yo podría acabar aquí mi intervención constatando que su Departamento no sirve para nada, pidiendo que devuelva el dinero y que lo destinen a cosas que de verdad redundan en intereses para los catalanes. Pero prefiero seguir desgranando la irrelevancia en la que han convertido a este Departamento.

Y decía, porque no me quiero olvidar, que el portavoz de Junts decía que nosotros perseguíamos lo mismo que ustedes; yo creo que queda contrastado que claramente no, pero yo lo que sí le puedo decir es que seguramente yo sí que aplicaría más el presupuesto del 155 en este Departamento que lo que hace el *conseller*, que es lo contrario, que es aumentar el presupuesto. Pero cuando lo hago, la pregunta de si usted cree que su Departamento sirve para algo, se la hago con total seriedad. Porque cuando uno analiza seriamente los números, las prioridades y también los silencios de esta *Conselleria*, que a mí me preocupan mucho. Es usted una persona que tiene un conocimiento muy amplio de la geopolítica mundial, una persona comprometida, al menos hasta hace... Yo me lío, ¿eh, presidenta?

La presidenta

Disculpi, estem tenint problemes amb el rellotge i s'està parant contínuament. Li he posat dos minuts, però si fa una mica més suposo que vostè ho tenia...

Cristian Escribano Ramírez

Uau, me queda bastante mas, ¿eh? (*L'oradorriu.*)

La presidenta

Doncs tres minuts.

Cristian Escribano Ramírez

Bé, doncs hauré d'esperar a la rèplica perquè no, *en dos minutos no me da*.

La cuestión es (*remor de veus*), ustedes proponen... (*persisteix la remor de veus*) – *Laure, si us plau*–, proponen para 2026 un presupuesto de 143 millones, pero que al final, comparado con el inicio de esta *conselleria* se ha aumentado un 450 por ciento, mientras, usted lo ha dicho, que los catalanes siguen esperando soluciones en vivienda, en seguridad, listas de espera... Y es verdad, esa tendría que ser la prioridad de este Govern. ¿En qué ayuda su *conselleria* a todo esto?

Porque el departamento de Acción Exterior, el Partido Socialista, ha decidido no revertir en absoluto la herencia del *procés*, sino que se ha decidido a consolidarla a través de más inversión y a través de más delegaciones. Y me ha parecido especialmente interesante uno de los proyectos que usted ha desgranado, porque

ha dicho que «hay un proyecto para la transparencia gubernamental en Mozambique»; yo creo que debería ser este proyecto aplicado aquí, porque cuantas veces he intentado yo que su *conselleria* sea más transparente. Que vengan los delegados, que me explica usted que..., en qué concretamente ha beneficiado las delegaciones al exterior a los catalanes. Yo sigo esperando una respuesta tangible a todo eso. Sigo sin tenerla.

Porque, ¿dónde está la diplomacia moral cuando, por poner un ejemplo, los homosexuales han sido perseguidos en regímenes como el del Irán, donde ha estado toda esa inversión en acción exterior? Porque los grandes silencios de esta *conselleria* respecto a los grandes conflictos que ha habido, exceptuando, eso sí, el de Palestina, al que ahora nos dicen que les destinaran 12 millones de euros, la verdad es que son flagrantes. Ustedes sólo hablan de ese conflicto cuando Estados Unidos se decide a intervenir, porque la felicitación del ayatolá se suma a la que ya había hecho Maduro, a la que ya habían hecho los yihadistas del Yemen, a las que ya les habían hecho los terroristas de Hamas y a las que ya le habían hecho los talibanes de Afganistán, supongo que ya el siguiente que les queda es el dictador norcoreano. Cuando gobiernan los aliados ideológicos de la izquierda, callan; cuando Occidente, entre los que hasta hace poco nos encontrábamos nosotros, interviene, entonces se indignan.

Ochenta y ocho millones de euros, es lo que se van a gastar en cooperación internacional. Y no hablamos de conceptos abstractas, hablamos de dinero de los catalanes a cosas muy concretas. Proyectos de transición ecosocial y justicia climática en países andinos, iniciativas de empoderamiento político de colectivos LGTBI en el norte de África...Y yo me pregunto, ¿esto es cooperación para salvar vidas, *conseller*, o es una exportación de activismo ideológico? Porque los fondos para luchar contra el exterminio sistemático de cristianos en Nigeria, los fondos para luchar contra la persecución de los homosexuales en Senegal, los fondos para luchar contra la lapidación de mujeres en Irán, ¿dónde están? ¿Dónde está la voluntad del Gobierno de la Generalitat y de su Departamento para de verdad ayudar a las causas que ahora mismo atemorizan a miles de personas? Porque le he escuchado a usted intervenir en diferentes entrevistas, a diferentes comparecencias, hablando de lo indignado que está usted y su gobierno por qué Estados Unidos se

haya cargado a un dictador teocrático, pero es que yo no lo había escuchado hasta ahora hablar de los casi 50.000 represaliados que ha habido, sobre todo mujeres, en Irán durante estos últimos meses, es que

La presidenta

Diputat, hauria d'anar acabant.

Cristian Escribano Ramírez

Sí, presidenta. Generosidad, por favor. Yo creo que me dará tiempo a acabar, pero hay una cosa que es el lado correcto de la historia que usted ha dicho muy bien, y yo creo que las políticas de este Departament se están equivocando, y mucho. Luego le hablaré de la fiscalización de los fondos y de muchas otras cosas, pero realmente me preocupa como el orden de prioridades está muy invertido, como hemos empezado a hablar de millones que no revierten en ningún tipo de beneficio para los catalanes como el que habla de ir a comprar el pan, y que al final no estamos utilizando el Departament para nada que vaya a redundar en un beneficio para los catalanes. Me preocupa, me apena, y me he dejado la mitad de las cosas, presidenta, intervendré...

La presidenta

Gràcies diputat, i disculpi, però ha estat el rellotge, que ha anat parant. Li hem donat tres i un minut més, quatre (*Cristian Escribano Ramírez intervé sense fer ús del micròfon*), més o menys. Mai tant, mai, tant.

Gràcies, diputat. Ara és el torn del diputat de VOX. Té la paraula per 10 minuts el diputat Alberto Tarradas.

Alberto Tarradas Paneque

Muchas gracias, presidenta. Gracias, *senyor conseller*, también por su comparecencia. Yo voy a empezar de la misma forma que han empezado grupos anteriores que han hablado en el uso de la palabra. No es una sorpresa, pero va a contar con una enmienda a la totalidad de mi grupo parlamentario, del Grupo Parlamentario de VOX, algo que ya ha anunciado nuestro portavoz, han anunciado otros portavoces anteriores, aunque por motivos radicalmente distintos, he de decir.

Junts decía que..., han hecho un gran esfuerzo de distracción política hablando de otras cuestiones, de que esto no tiene nada que ver con lo que se ha hecho anteriormente, Esquerra Republicana ya directamente ha dicho que no iba a hablar de los presupuestos porque evidentemente tiene poco que decir en relación a estos presupuestos y han tenido que hablar..., pues tienen que vender algo Esquerra Republicana, porque ya todo el mundo sabe que el Partido Socialista les tiene cogida la medida y que se han convertido en los pagafantas de la política española, pero... yo lo entiendo, en cualquier caso. Pero ambos...

La presidenta

Diputat, un moment. No faltem al respecte entre nosaltres, si us plau.

Alberto Tarradas Paneque

Perdón, perdón. En cualquier caso, necesitaban buscar cualquier excusa para no hablar del fondo de estos presupuestos, porque creo que tanto Junts como Esquerra Republicana pueden decir que estos presupuestos en el fondo les gustan, en cuanto a acción exterior, en cuanto a cooperación, porque mantienen la misma línea que han seguido los gobiernos anteriores desde su creación. De hecho, se despliegan en programas como el cuerpo diplomático, que ellos mismos iniciaron en la pasada legislatura. Es un proyecto de presupuestos que tanto a Junts como a Esquerra le gustan porque mantiene la misma línea que inició Puigdemont, y lo comentaba el diputado de Junts, en el año 2015 o 2016.

Unos presupuestos, además, que son los que más aumentan, los que más aumentan de todos los programas de estos presupuestos que nos han presentado, un aumento de hasta el cincuenta y cuatro por ciento. Sobre el presupuesto anterior, que aprobó Esquerra Republicana con más de 50 millones de euros, pasando de 97,2 a 143,2 millones de euros, el principal aumento. Ustedes hablaba de que esto ponía a los catalanes en el centro, yo me parece, senyor conseller, que no puede estar más alejado de la percepción que tienen los catalanes. Un incremento del cuatrocientos cincuenta por ciento, lo decía usted con gran orgullo en su presentación desde que se creó esta consejería. ¿De verdad cree usted que la que más tiene que crecer tiene que ser Acción Exterior y Cooperación atendiendo a la situación que estamos atravesando socialmente en Cataluña, sabiendo que uno de

cada tres niños están en riesgo de exclusión social? ¿Usted cree que ésta es la prioridad que debe tener el Gobierno de la Generalitat? Desde VOX tenemos claro que no.

Pero hablemos de algunos de los programas que se encuentran dentro de este apartado de los presupuestos: 41,2 millones para la dirección y administración general, lo que incluye 237 puestos estructurales, más de seis millones de euros en gasto de personal, y otros 24 millones en gastos corrientes. Y, como decía al inicio de la intervención aquí se encuentra también la culminación de esta creación del Cos d'Acció Exterior i Unió Europea, lo que viene a ser el cuerpo de diplomáticos que han inventado ustedes para hacer una acción exterior, una acción política propia de la Generalitat de Catalunya, hasta 800 personas que aspiran a consolidar este cuerpo. Si, no sé si lo saben,

Fitxer 6

la causa de muerte entre los menores de treinta años es el suicidio, muy relacionado con las enfermedades de salud mental.

¿No cree usted que antes de crear un cuerpo de diplomáticos sería más interesante ampliar el cuerpo de psicólogos para que se puedan reducir las listas de espera y atender a estas personas que están pasando situaciones dramáticas? Yo creo que eso de poner los catalanes en el centro queda muy bien para la exposición, para las diapositivas, pero no refleja lo que ven los presupuestos.

Lo que refleja es la consolidación de una arquitectura institucional propia alejada de la del conjunto de España, delegaciones, direcciones generales, coordinación exterior, un cuerpo específico, programas de expertos. Nada de esto es una prioridad para el conjunto de los catalanes.

La política exterior, lo hemos mencionado muchas veces, es competencia del Estado. Tampoco es que nos gusta nosotros la línea de política exterior que está siguiendo el Gobierno de España, esto lo comentaremos en el futuro, pero sí que debemos ajustarnos, en cualquier caso, a lo que marca el ordenamiento jurídico.

El diseño que ustedes están desplegando no es el de una oficina técnica de apoyo que mantenga esta misma línea, sino de una administración paralela con vocación de permanencia. Entonces, no sé por qué los de Junts y los de Esquerra se llevan las manos a la cabeza en eso, cuando se mantiene exactamente la misma línea que en los últimos años.

Han hablado de las delegaciones, que aumentan dos millones de euros en el gasto en delegaciones para abrir algunas de nuevas. Insistimos en una cuestión, todavía no han comparecido ninguno de los delegados del Gobierno en el exterior. Jamás, en ningún momento. Creo, señor *conseller*, que sería momento de que comparecieran en esta sala.

Además, nos anuncian que van a abrir nuevas delegaciones, una de ellas en China –en China. Y creo que aquí debemos detenernos un momento para analizar esta cuestión. ¿Es China un aliado estratégico para su Gobierno, señor *conseller*? Creo que la pregunta es pertinente. Porque viendo el panorama internacional, nos encontramos en un momento de redefinición del orden establecido.

La rivalidad entre Estados Unidos y China es hoy el eje de la política global. El propio gobierno de la Comisión Europea, sabe usted que no es tampoco santo de mi devoción, pero ya están hablando de *de-risking*. Es decir, de la reducción de las dependencias estratégicas, de la autonomía industrial y tecnológica, de la protección de nuestras propias infraestructuras críticas, si es que todavía nos queda alguna.

Porque viendo la deriva de los últimos años de la comisión, parece que ya queda poco que defender, porque ha sido esta, la propia comisión, la que con sus pactos, con el *Green Deal* –el pacto Verde–, el reciente Mercosur, han acabado con la soberanía energética, han acabado con la soberanía alimentaria y están acabando también, por supuesto, con la soberanía industrial de Europa, provocando la deslocalización masiva de tejidos industriales importantes.

Seguimos. Un proyecto que ha defendido la Unión Europea que, como le estaba comentando, está muy alejado de lo que nosotros defendemos desde VOX y de Patriotas, pues, hemos manifestado, además, oponernos en rotundo y apostamos por la construcción de un eje europeo que garantice, ahí sí, la soberanía basada en

los estados europeos y en la cooperación estrecha y estratégica entre nuestras naciones.

Pero aquí es donde entra el Partido Socialista, que le vemos en una posición muy distinta a la que ha manifestado tanto VOX como Patriotas. Ustedes, desde el Gobierno de España, han tomado decisiones que nos colocan cada vez en una posición más distante de la del resto de países de nuestro entorno más cercano, países occidentales.

Y lo hemos visto con los movimientos de Sánchez esta última semana en cuanto al uso de las bases militares en España, una postura que parece que sitúa al Partido Socialista, pues, un poco más cerca de la democracia iraní de los ayatolás que no de nuestros socios tradicionales, como podría ser Estados Unidos.

Y ahora, en ese mismo momento geopolítico tan delicado, la Generalitat nos plantea aumentar el presupuesto para abrir una embajada en China. Si VOX ya no comparte esta necesidad inicial de abrir nuevas delegaciones autonómicas por el mundo, abrir una China en este momento, viendo la situación en la que estamos, nos parece una gran temeridad, sobre todo sabiendo sus antecedentes.

Esta misma semana el propio Gobierno ha tenido que rectificar en el acuerdo que hemos hablado en esta comisión en varias ocasiones, un acuerdo de más de 154 millones de euros con la empresa china Huawei, una empresa que está catalogada por varios estados occidentales como proveedor de alto riesgo en materia de infraestructuras tecnológicas.

Dentro de su gran y maravillosa acción exterior, ¿qué es lo que nos han traído? Pues, lo que pretendían era establecer proyectos de digitalización, de centros de innovación, formación tecnológica, desarrollo de *smart cities*, infraestructuras en la nube y etcétera, con una empresa, que lo sabe usted, señor *conseller*, que está controlada por los servicios de inteligencia del gobierno chino. Ni von der Leyen se ha atrevido a tanto, señor *conseller*.

Si Europa está hablando de proteger nuestras infraestructuras críticas, de limitar los riesgos en proveedores estratégicos y reducir estas vulnerabilidades, ¿cómo explicamos que ustedes van a abrir más embajadas, que quieren tener más presencia en China? Sobre todo sabiendo que sus relaciones y lo que han intentado

hacer con China en el pasado no beneficiaba en ningún caso a Catalunya, sino que exponía nuestra seguridad y ponía al conjunto de los catalanes y de los europeos en riesgo. ¿Es este el modelo de acción exterior? ¿Estos son los aliados que usted pretende establecer?

Voy a dejarlo aquí y seguiremos con el apartado más importante de su consejería y en el que han puesto la gran parte de los esfuerzos, que es en la cooperación al desarrollo. Pero como estoy sin tiempo, vamos a dejarlo para la réplica.

Muchas gracias.

La presidenta

Gràcies, diputat. Ara és el torn del Grup Parlamentari dels Comuns i té la paraula el diputat Andrés García Berrio per deu minuts.

Andrés García Berrio

Gràcies, presidenta. Estem vivint a nivell internacional una situació molt preocupant. La internacional de l'odi vol acabar amb el dret internacional dels drets humans per fer créixer el seu autoritarisme. Volen acabar amb els esforços que s'han dedicat després de la Segona Guerra Mundial per generar un ordre mundial basat en unes relacions internacionals basades en unes regles comunes mínimes.

Estan normalitzant les intervencions armades en altres països sense que existeixi cap situació habilitant i sense ni tractar ni tan sols demostrar que hi hauria una certa situació habilitant. Del dret internacional a un escenari mundial de zones d'influència on tan sols existeix la llei del més fort, és a dir, guanyen els països més armats i els que utilitzen la força d'una manera més despiadada. Estem vivint un procés d'acceleració d'una nova carrera armamentística. Mentre uns fan més negoci, la població civil de múltiples països paga i pagarà les conseqüències.

En aquest context global, duem a terme el debat de pressupostos d'aquesta llei de pressupostos plantejada pel Govern. Fa unes setmanes, el nostre grup parlamentari va arribar a un acord per a l'aprovació dels pressupostos de 2026. Un dels elements importants d'aquest acord va ser l'augment en 40 milions d'euros respecte al 2025 del pressupost de l'Agència Catalana de Cooperació. És un gran salt per a la cooperació catalana i entenem que és el moment de fer-ho.

També entenem que va en la mateixa direcció que els acords d'inversidura a què el Govern va arribar també amb Esquerra Republicana. I sabem també que hi han altres grups parlamentaris d'aquest Parlament que s'han posicionat de manera clara i contundent amb la necessitat de caminar cap al 0,7.

En aquest sentit, pensem que és un guany col·lectiu fer aquest pas. I és que no donem aquest pas en qualsevol moment ni en qualsevol context. En l'últim any, els Estats Units i altres països governats per aquesta internacional de l'odi estan retallant les aportacions al sistema de Nacions Unides i a les seves agències, i també a altres organismes internacionals, així com volen acabar amb el sistema de cooperació internacional, limitar-lo, com també s'està fent en països on estan governant, perquè les ONG no puguin actuar, perquè no es pugui treballar per denunciar els drets humans i per donar suport en projectes de cooperació.

En paraules de Trump, el que es busca és que les agències de Nacions Unides s'adaptin, es redueixin o morin davant aquesta nova època que volen imposar. Davant d'aquesta crisi del sistema internacional, Catalunya ha de fer esforços. I una de les principals eines que tenim és l'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament.

De fet, per exemple, l'any 2024 les aportacions de l'Agència Catalana de Cooperació a agències de Nacions Unides ja van ser molt importants. Per exemple, al Programa Mundial d'Aliments de Nacions Unides per proporcionar assistència vital a persones vulnerables a Somàlia, així com per proporcionar tractament de la malnutrició aguda moderada als infants i a les dones a l'Afganistan.

També per finançar el Programa de prevenció i resposta a la violència sexual de l'Agència, donant suport a l'Agència de Nacions Unides per als Refugiats, a l'ACNUR. També per a la UNRWA, per garantir la protecció i el dret a la salut amb enfocament de gènere a la Franja de Gaza i Cisjordània, garantint que es puguin fer més de 400.000 consultes mèdiques mensuals. També s'ha anat donant suport per a programes d'UNICEF, per proporcionar una educació inclusiva de qualitat a infants al Txad.

Només són alguns exemples, però cal mantenir el treball que les agències de Nacions Unides i altres organismes internacionals estan fent per pal·liar les

desigualtats del sistema global i davant de situacions d'emergència humanitària i també per pal·liar les conseqüències de conflictes bèl·lics.

Quan hi han països que s'estan retirant de les agències de Nacions Unides, que estan retirant el seu suport a organitzacions que fan una feina fonamental, és el moment d'estar orgullosos de Catalunya dient que gairebé dobla el suport a l'Agència Catalana de Cooperació. Era ja un acord, era un repte, era on es volia arribar, però, efectivament, ara és el moment de tenir aquesta determinació. I estem satisfets de poder donar aquest pas en aquest moment.

Però no només la cooperació catalana finança el treball d'organitzacions com les que hem plantejat, també, per exemple, la feina d'entitats que treballen en situacions d'emergència humanitària. Posaré alguns exemples del 2025. Conveni per a la resposta coordinada de Creu Roja davant de crisis humanitàries, amb una dotació de 575.000 euros. També un projecte liderat per Oxfam Intermón per donar resposta humanitària integral quan hi ha situacions i comunitats que estan en crisi, també amb la mateixa dotació.

També programes per respondre a les necessitats humanitàries de les poblacions vulnerables afectades per crisis d'aparició sobtada i crisis de llarga durada o infrafinançades amb Metges del Món. Són entitats que estan arribant allà on hi ha una absoluta necessitat.

I en aquesta comissió hem escoltat en moltes ocasions com alguns grups parlamentaris han volgut riure's o mofar-se o... de la cooperació. Però jo el que em pregunto és si vostès no estan d'acord en què puguem ajudar a que els metges puguin actuar en aquells llocs on s'estan produint crisis humanitàries, en que no tinguem la capacitat de poder actuar de manera reactiva quan hi han situacions com inundacions en altres països. D'això es tracta i, per això, aquesta pujada del pressupost de l'Agència de Cooperació.

Cal remarcar que hi han projectes que s'estan duent a terme per pal·liar les conseqüències dels conflictes bèl·lics, per donar suport a víctimes de violències sexuals a diferents països, per donar suport a processos de construcció de pau també a diferents països, i que s'està fent molt bona feina davant aquests esforços.

I també per donar suport a defensores de drets humans amenaçats a diferents països del món, a defensors i defensores de drets humans amenaçats i amenaçades a l'Afganistan, a l'Iran, al Salvador, a Nicaragua, a Veneçuela, a molts països, amb independència del lloc i el país en què suposadament hi ha un govern, com diuen els grups parlamentaris, en els que no hi hauria, diguem-ne... volen visibilitzar que, per exemple, no es dona suport als defensors i defensores humans de països com l'Iran o l'Afganistan, quan és tot el contrari.

Estem vivint un moment molt difícil en què es normalitza i s'intenta imposar l'augment en despesa militar per accelerar l'escalada bèl·lica, generant grans beneficis a les empreses armamentístiques, al mateix temps que es vol acabar amb el multilateralisme, amb el sistema de Nacions Unides i les seves agències. És trist escoltar les crítiques perquè Catalunya destini una part molt petita del seu pressupost a fomentar processos de pau, a fer costat a altres països davant emergències humanitàries derivades de fenòmens meteorològics o de conflictes bèl·lics.

No hi ha problema per a molts grups parlamentaris, o alguns grups parlamentaris, per sort, en gastar en més armament, però sí en què puguem construir i aportar per generar més estabilitat, més justícia social i més pau al món.

En aquest sentit, considerem també que dins de l'acord és molt important, dins d'aquesta pujada, aquest mínim de 2 milions d'euros per garantir la protecció de defensores de drets humans que permeti ampliar el programa català de defensores de drets humans i que també pugui fer arribar l'ajuda en situacions d'emergència que puguin tenir segons quines defensores de drets humans i poder perfeccionar aquest programa i ampliar la seva capacitat i el seu marge de treball.

I també, ja s'ha dit, jo crec que hi ha un gran consens, estava clar que no podem tenir un pressupost que no tingui una dotació econòmica per

Fitxer 7

la posada en marxa del futur Centre d'Empresa i Drets Humans, que esperem que aviat es pugui aprovar per aquest Parlament. Hi ha molts reptes per davant. Pensem

que son passos importants. Segurament, des del meu punt de vista, es podria fer encara més ambiciós, però sí que és cert que si en un dels punts el meu grup parlamentari té un ple acord amb el govern, té a veure amb la política de cooperació que s'està plantejant en aquest acord, que avui també s'ha pogut explicar de manera molt clara.

Sí que volia dir, per acabar, que el que no podem fer és treballar en tot aquest marc i després no tenir la voluntat política suficient per evitar que, per exemple, el govern de l'Estat d'Israel, després del genocidi que ha comès a Palestina, estigui en un pavelló a la Fira de Barcelona en absoluta normalitat. Tenim reptes per davant perquè això no pugui passar, per tenir clàusules ètiques per evitar que empreses que estan vinculades amb els que estan acabant amb el dret internacional, també a Palestina, no tinguin cabuda en una fira que està participada de manera àmplia per l'Ajuntament de Barcelona i el Parlament de Catalunya, i quan hi ha acords d'aquest Parlament i el Ple de l'Ajuntament de Barcelona perquè això no passés.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputat. Ara és el torn del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra. Té la paraula la diputada Laura Fernández Vega per un temps de deu minuts.

Laura Fernández Vega

Bona tarda. A veure, sí que funciona. Mentre estàvem aquí, hem rebut la notícia que el president dels Estats Units, Trump, parlava de tallar tot acord comercial amb l'Estat espanyol i en relació a l'ús de les bases. La cita era: «Podríem voleiar i utilitzar-la si ningú ens diria que no ho farà». Jo crec que sí hauríem de compartir alguna cosa en aquest plenari, tot i que no és així, hauria de ser que hauríem d'estar tots lamentant el desplomament del dret internacional i dels drets humans, que és el que estem veient per enèsima vegada en aquest any en aquesta legislatura. I sobre això és el que voldria abordar el tema dels pressupostos.

En realitat portava una intervenció diferent, i en tant que es fa una lectura política moltes vegades en aquestes compareixences, jo també ho anava a fer així, però em

sembla que està bé aprofitar la tematització que ens aporten quan venen aquí a presentar els pressupostos. És a dir, no discutiré que crec que no hi ha una aposta sobre l'escola pública excel·lent, tot i que ho penso, perquè crec que em serveix molt més aterrar-la a com està el món ara mateix. Perquè hi hagi una diferència entre que els drets humans siguin paper mullat i meres declaracions o materials, requerim d'estructures. Això, si ho dic jo, importa poc, però no ho dic jo, ho diu tota una llarga tradició de juristes. A mi el que m'agrada més destacar, perquè crec que és bastant de consens en termes internacionals, és Ferrajoli, que parlava de les democràcies substantives i que, per tant, cada exercici dels drets requeria sempre d'aquesta democràcia substantiva. Això vol dir economia. Avui dia, per això són importants els pressupostos.

Per tant, davant l'enèsima vegada en què veiem la importància de la geopolítica en les nostres vides –perquè cada vegada que hi ha un anunci d'aquest tipus, no només tremolen les institucions, sinó que tremola l'economia de tots els catalans; és a dir, que sí que es tremola també de portes endins del país–, la pregunta sempre és què farem, a part de declaracions? A mi em sembla perfecte que hàgim negat l'ús de les bases militars per moltes raons, per raons geopolítiques, perquè crec en el dret internacional, sobirà cabreig em semblaria que no fos així i sobirà cabreig em semblaria que tornéssim a posar a tota la població d'aquest país i de l'Estat en conjunt en risc simplement pels deliris de l'enèsim president dels Estats Units. Que per si no ho recorden altres diputats d'aquesta cambra, especialment el PP, vam patir un atemptat i mentre ells deien que tot era ETA, resulta que no era ETA. Era una conseqüència també directa d'una guerra a la qual no havien convocat per a res la gent de l'Estat espanyol i els catalans. Així que, home... Jo sí que no ho sé. Jo me'n recordo moltíssim d'aquells dies i d'aquells telenotícies.

Dit això, això vol dir més sobirania, això vol dir no estar tan contents moltes vegades de nosaltres mateixos i de les exportacions, quan en canvi, no tenim un gran consum aquí d'altres productes. Això vol dir que si hem de ser capaços de poder dir no, requerim també de les condicions materials de poder dir no. Vull dir, la llibertat només existeix si hi ha condicions per poder exercir-les, no és en termes purament declaratius. I a mi això em preocupa perquè quan fem lloances a la forma econòmica també de la Unió Europea, ens oblidem que des del Tractat de Roma, que establia

el principi de l'economia de mercat, al Tractat de Maastricht, mercat únic i divisa comuna, que això amb diferències socioeconòmiques importants vol dir que el meu euro no val igual que l'euro d'un belga i genera profunds problemes en valor de canvi –que podria semblar que no estic dient res, però és tan fàcil com apropar-se a la Costa Brava i a moltes poblacions d'allà per veure quins pesos tenen això a l'hora de pagar un cafè o d'anar a fer la compra–, i les restriccions per incorporar-nos a mercats europeus va significar essencialment la destrucció de gran part de l'agricultura mediterrània i l'abocament del sud europeu a l'especialització de sectors com el turístic, que ara no ens salvaran. No ens salven quan hi ha aranzels, no ens salven quan tenim problemes de sobirania. Actualment en depenem, però no hauria de ser el futur.

Per tant, us situo aquí perquè crec que l'acció exterior també ha de poder contemplar aquestes coses. Dependríem menys de la diplomàcia, en aquest sentit. I ho situo aquí perquè em preocupa aquest discurs moltes vegades massa poc crític amb una Unió Europea que ha significat canvis socioeconòmics molt importants a Catalunya i al conjunt dels Països Catalans, però que actualment l'únic que és capaç d'anunciar és que està preocupada. Jo crec que *concerned* està començant a ser una paraula que ens esgota profundament a qualsevol que creiem una mica en els drets humans, en els drets internacionals i en la democràcia.

Tot això per dir també que la reproducció moltes vegades d'aquest decalatge entre declaració i materialitat també l'estem veient, per desgràcia, a les nostres institucions. I aquí recullo el que ja ha apuntat el diputat Andrés García Berrio, i és que si en aquest Parlament el 24 de juliol de 2025 aprovem que es trasllada al Consell d'administració de la Fira que no hi hagi pavellons del govern d'Israel, ni d'empreses armamentístiques o sectors que es lucren del genocidi d'ocupació, l'apartheid i la colonització, és una derrota política en tots els sentits que hi hagués efectivament un pavelló d'aquest tipus aquests dies al Mobile World Congress. Més enllà de l'opinió política que a mi em suposi el Mobile World Congress, que la tinc i no és especialment positiva, però crec que és una derrota política i crec que va del més micro al més macro. Cada vegada que hi ha declaracions d'aquest tipus, si no es compleixen, la democràcia queda menyscabada. I quan la democràcia queda menyscabada, s'obren les portes a gran escala als *pagafantes*. M'alegro que hàgim

aprofitat, bé, que s'accepti sense correccions aquesta... Si VOX ho diu (*L'orador riu.*), ho diré jo tantes vegades com vulgui.

La presidenta

Disculpi, diputada. Si ha VOX li han cridat l'atenció per falta de respecte, el mateix a vostè. Si us plau, entre vostès, respecte.

Laura Fernández Vega

Em sembla bé. Jo haig de dir que ho considero bastant declaratiu, perquè en el moment en què un president dels Estats Units el que fa és destrossar el conjunt de la població d'un estat primer amb aranzels, posteriorment ara amb amenaces sobre el trencament de tota negociació o de tot contracte, o de qualsevol *deal*, que no sé si saben el que vol dir, però si no jo estaria una mica espantada. Home, em sembla que és –introdueixin el terme que vostès considerin– un problema per a la sobirania de l'Estat que diuen defensar. Ho penso. Llavors, em preocupa que es plantegin així que ataquin altres grups quan vostès bàsicament estan dedicant-se al vassallatge –vassallatge és bastant correcte– a una gran oligarquia que el que pretén és acabar amb tot dret. Intentar parlar de l'Europa dels pobles i posteriorment estar-se rendint a aquest tipus de vassallatge que amenaça constantment la nostra població, em sembla preocupant. A partir d'aquí, sort i encerts en com faran els diferents equilibris amb els diferents canvis que van tenint en la composició del seu partit. Jo els miro amb moltíssim interès.

Però que hi hagi opcions d'aquest tipus que bàsicament funcionen a base d'anar canviant el seu discurs en funció de l'última batalla interna que hagin tingut entre les diferents faccions de l'extrema dreta, no ens pot fer tampoc estar molt contents amb nosaltres mateixos. Com ha dit el diputat Dalmases també, a mi sí que em preocupa que hi hagi diferenciacions sobre les formes de cooperació. Em preocupa què passa amb el Sàhara, em preocupa què pot arribar a passar amb Cuba. Esperem que aquí avancem en un sentit positiu. Ens preocupa què passa amb el Kurdistan. Ens preocupa perquè, a diferència del que vulguin dir els diputats del PP o els diputats de VOX, jo no tinc cap problema en dir que em sembla lamentable qualsevol agressió que s'ha patit per part de la població i del poble de l'Iran. Zero. Jo no he de defensar cap teocràcia. Cap d'elles. Em preocupa tant o més com em preocupa que

hi hagi llocs com Alcatraz Alligator als Estats Units, que s'estan omplint de les persones que ja no caben a les presons després que es dediquin a segrestar població. Em preocupen absolutament, perquè és el que passa quan et preocupen els drets humans. Ens hem de preocupar tots.

Ara bé, el que no permetrem és que ara, avui, perquè a vostès els ve de gust, perquè bàsicament Israel i els Estats Units han decidit atacar la sobirania d'un país – independentment que a mi no m'agradi qui governa– tinguem aquesta discussió. Perquè parlarem de drets humans quan vulguin parlar de drets humans, i parlarem de vulneració del dret internacional quan es vulnera el dret internacional. Ajuntar-ho tot és l'enèsima fal·làcia i almenys el meu partit no permetrem, que no se'ns cauen mai els anells perquè no hem de defensar cap teocràcia. El que sí que hem de defensar és que hi ha d'haver diàleg dins de diferents països. I si vostès l'únic que necessiten és fer clips per TikTok o pel que sigui, no és el nostre cas. El nostre cas és reclamar que aquí el que hi hauria d'haver és una inversió més seriosa en sobirania, perquè el que estem veient és com la geopolítica cada dia ens importa més als catalans, perquè cada dia impacta més les nostres vides. I si estem en la situació que estem és també pel govern que hi ha hagut a l'Estat durant moltíssim temps, que ningú oblidem els anys i panys que van significar la majoria absoluta del PP d'Aznar. Que avui se'n ventava Feijóo i recordem perfectament com tenim la situació que tenim en habitatge, com deien vostès, precisament a través de la *liberalización del suelo* d'Aznar en el 98. Vull dir que tindran sort quan aquí hi hagi diputats encara més joves que jo, però per sort jo vaig viure aquells anys, així que calma.

I en aquest sentit, dir que malgrat podem estar contents que hi hagi aquest augment en una partida que creiem que és important, precisament també per fer callar determinades fal·làcies, considerem que també és important que es tinguin en compte altres països amb els quals, a més, el Parlament de Catalunya ha tingut una històrica relació, com és el cas del Kurdistan, i que això no pot tenir a veure amb les formes de relacions polítiques internacionals que depenguin de l'Estat d'una altra forma. No és la responsabilitat del Parlament de Catalunya i del Govern de Catalunya les relacions que tingui respecte al Sàhara el govern estatal o respecte el Kurdistan el govern estatal. En el nostre cas, són llocs que hem reconegut una

vegada i una altra com a pobles germans, que hem reconegut una vegada i una altra com a Parlament i, per tant, han de tenir tanta importància com és Palestina.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. És el torn del Grup Parlamentari del Partit dels Socialistes i Units per Avançar. Té la paraula per deu minuts el diputat Alberto Bondesio.

Alberto Bondesio Martínez

Gràcies, presidenta. Conseller, secretària general, secretari i altres membres de l'equip del Departament Unió Europea i Acció Exterior. Benvingudes i benvinguts al Parlament de Catalunya. Gràcies, conseller Duch, per la seva compareixença i per l'explicació detallada dels pressupostos del departament que vostè lidera. I gràcies també per haver-nos fet aquesta explicació general que aquests són uns pressupostos que internament representen una aposta clara per reforçar l'estat del benestar i consolidar un model de prosperitat compartida. 49.162 milions d'euros que situen a la ciutadania al centre de l'acció pública. Dos de cada tres euros es destinen a salut, educació i drets socials. I 4.146 milions d'euros en inversions, un 45 per cent més que el 2023, exclouent els fons Next Generation. Necessitem uns pressupostos per a Catalunya en l'àmbit intern, sí, però com també s'ha dit, i a ningú se li escapa, en un context geopolític canviant, també els necessitem en clau externa.

Vivim en un context europeu i internacional amb sacsejades constants, amb un impacte local directe. Sacsejades, per cert, promogudes per opcions polítiques –que aquí, al Parlament de Catalunya, alguns veneren, els altres admiren i els altres s'hi volen assemblar– que posen traves a la indústria catalana, a l'agricultura catalana, als valors democràtics i a la llibertat que defensem la majoria de la ciutadania catalana. Avui Europa s'envolta de nou de règims i de la internacional de l'odi, com ha comentat també el diputat dels Comuns, que volen fer prevaldre l'ús de la força. Ho veiem amb Rússia envaint Ucraïna, amb el govern d'Israel amb el genocidi contra el poble palestí, i ho veiem amb l'administració dels Estats Units –que recolza la dreta d'aquest Parlament– amb aranzels, carregant contra el marc internacional i contra la sobirania dels estats amb la llei del més fort, com ara fa uns minuts

apuntava la diputada de la CUP. Aquest és un model d'odi, de guerra i de conflicte. Un model d'extrema dreta i de dretes extremes.

Però el model de Catalunya és un altre. L'Europa i el món que la ciutadania de Catalunya vol i demana és una altra. I aquests pressupostos reforcen aquesta visió catalana, com vostè apuntava. Més Europa, més cooperació i lleialtat institucional a tots els nivells, més acció exterior en un marc internacional complex, més solidaritat global i més drets humans. Tots, tots, amb la voluntat de no tergiversar les nomenclatures i amb voluntat d'arribar als consensos, també per defensar-los tots. Perquè aquest és un model compartit per la majoria d'aquesta cambra. Un model definit en aquesta legislatura pels acords d'investidura, un model amb un pressupost obert a millora i esperem que a consensos més amples.

En primer terme, un model compartit per la majoria del Parlament pel que fa a l'acció exterior. Per cert, obro

Fitxer 8

parèntesis, apunt legal per a l'extrema dreta i la dreta extrema: l'acció exterior d'acord amb el nostre Estatut i la llei estatal –tanco parèntesis.

El canviant context geopolític dels darrers anys ens ha portat més inestabilitat, més amenaces i més llei del més fort. El buit de poder que alguns governs estan deixant en el marc internacional serà omplert per un altre. I aquí és on se'ns obre una oportunitat, a Catalunya, a la resta de l'Estat i a la Unió Europea. Ens hem de coresponsabilitzar, aportar i omplir aquests buits. Hem de teixir aliances amb actors estratègics a nivell global i europeu, amb lleialtat institucional, cooperar-ho i fer-ho en català. I això és l'acció exterior, que diria que és compartida i consensuada per la majoria de grups parlamentaris. Al cap i a la fi, polítiques públiques a acció exterior a les que la majoria de grups hi han contribuït.

Tenim un full de ruta iniciat durant el Govern Aragonès, com una Llei d'acció exterior i de relacions amb la Unió Europea; el Pla director de Cooperació al desenvolupament o, com vostè apuntava, més de vint-i-cinc anys de cooperació catalana. També la definim a nivell parlamentari aquesta majoria, una modificació de

la llei per tenir el Pla director País de Pau, o, després de deu anys tenim quasi enllestida la creació del Centre Català d'Empresa i Drets Humans.

Això sí, després de la investidura del president Illa, l'acció exterior es defineix i concreta amb un full de ruta marcat en els acords d'investidura entre el PSC, Esquerra i Comuns, la necessitat d'un pressupost d'acord amb els mateixos i el lideratge de l'acció de govern. En primer terme, sobre els acords d'investidura en Unió Europea i Acció Exterior: es compleixen i s'aniran complint amb aquesta proposta de pressupostos. La Llei del Cos d'Acció Exterior, acordada amb Esquerra Republicana de Catalunya; el pla de consolidació de les delegacions del Govern a l'exterior, ampliant la xarxa de delegacions a l'exterior amb noves oficines a la Xina, el Canadà i Jordània per reforçar les relacions econòmiques i acció exterior, acordat amb Esquerra Republicana. La incorporació de Catalunya com a membre associat de la UNESCO i a l'Organització Mundial del Turisme, donant també compliment als acords d'investidura entre el PSC i Esquerra Republicana, i també entre el Govern d'Espanya i Junts per Catalunya. O la consolidació de la cooperació feminista, o d'anar augmentant fins aquest 0,7 per cent dels ingressos corrents no condicionats a l'ajuda oficial al desenvolupament l'any 2030, acordat en aquest cas amb els grups d'Esquerra Republicana i el Grup dels Comuns.

En segon terme, i sobre la proposta de pressupostos del Departament d'Unió Europea i Acció Exterior, sí, Catalunya necessita aquests pressupostos, també en acció exterior, per executar allò acordat. Uns pressupostos en acció exterior que arriben als 143 milions d'euros, un increment sobre el pressupost d'un 54 per cent. Un pressupost que preveu 12 milions d'euros en les delegacions, dos més per obrir aquestes tres noves i, finalment, uns pressupostos en cooperació al desenvolupament de gairebé 86 milions d'euros, absolutament necessaris.

També s'apuntava: n'hi ha que deshumanitzen la cooperació al desenvolupament, com deshumanitzen a persones que viuen en la més absoluta pobresa o en la falta de llibertats. Quina llàstima que mai us passi a vosaltres viure sobre cap opressió de cap mena. *(Veus de fons.)* I uns pressupostos..., i uns pressupostos...

La presidenta

Si us plau... Si us plau...

Alberto Bondesio Martínez

...uns pressupostos, finalment, per acompanyar l'acció exterior d'entitats i organismes com l'Institut Català per la Pau o al CIDOB, ONGs, entitats socials i empresarials, i també per al suport al món local en la seva acció exterior, per a la captació del finançament europeu.

I en tercer i últim terme, una acció de govern amb lideratge com a element clau per defensar els interessos de Catalunya. I en aquest àmbit, un últim apunt –i obro parèntesis–: la darrera vegada que Junts va liderar el Departament d'Acció Exterior i Unió Europea el 2022, el pressupost no arribava als 100 milions i l'ajuda de cooperació al desenvolupament de Catalunya la van retallar fins al 0,11 per cent. Així que prou retòrica buida en forma de lliçons, ni a mi, ni a aquest grup parlamentari ni a cap altre grup parlamentari d'aquesta comissió. Perquè al final la seva suposada visió de país té més a veure amb la seva visió pròpia del seu propi melic. Tanco parèntesis.

I acabo: Catalunya necessita pressupostos, per a la defensa de la nostra societat democràtica i el respecte als drets humans, pels interessos de les nostres empreses, per fer front als reptes globals, la intel·ligència artificial, la prosperitat compartida i la cooperació al desenvolupament sostenible i la lluita contra el canvi climàtic. La nostra acció exterior de Govern de Catalunya necessita estrènyer encara més llaços amb regions a nivell internacional amb interessos que compartim. Necessitem enfortir la nostra coresponsabilitat a la Unió Europea amb el Pla Brussel·les. Necessitem anar més lluny i amb més lleialtat institucional i internacional, com ha estat fent el Govern. Convenis de recerca i universitats amb el Japó, missions d'empresa i treball a la Xina, Mèxic o Corea del Sud per captar inversions. Catalunya com a regió mundial de la gastronomia, o, deixin-m'ho dir, també, com a reusenc i català, l'impacte global de L'Any Internacional Gaudí el 2026.

La ciutadania de Catalunya necessita aquests pressupostos. La Catalunya oberta al món necessita d'aquests pressupostos. Així que, amb la mà estesa, seguim treballant pel consens. Gràcies, conseller, per la seva compareixença.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Gràcies, diputat. Ara és el torn de l'honorable Conseller, per donar resposta o les explicacions que consideri oportunes, per un temps de trenta minuts.

El conseller d'Unió Europea i Acció Exterior

Molt bé. Moltes gràcies. Intentaré no esgotar el temps, entre altres coses perquè no hi ha hagut massa crítica al que són els números dels pressupostos i, per tant, doncs, tampoc no haurem d'entrar massa al detall o molt més del que ja s'ha fet en la presentació.

Jo respecto totes les cosmovisions i aquest sector diria que és molt partidari de diferents cosmovisions, però sí que els agrairia que en un debat com aquest aterréssim també una mica les coses a la realitat del país, i, per tant, a quines són en aquest moment les necessitats de la ciutadania, quines són les prioritats i què és el que es pot fer des del punt de vista de l'acció exterior, amb les competències que són les nostres per beneficiar aquesta ciutadania. Aquest és l'element principal dels pressupostos, i aquí és on a mi em sembla que segurament seríem tots plegats més útils a l'hora de fer aquesta discussió.

Dit això, hi insisteixo: respecto totes aquestes cosmovisions. La seva, la del PP i la de VOX, però em sembla que després entrar en la discussió del pressupost és molt difícil perquè parteixen de bases molt diferents, que, a més, em recorden una mica també el debat de fa un any i mig. És a dir, que és com si durant un any i mig no hi hagués hagut res, ni en positiu ni en negatiu.

També demano a alguns grups polítics, i no vaig més enllà, de no caricaturitzar, i sobretot, no caricaturitzar posicions respecte a la política exterior i respecte a les relacions internacionals. Això potser serveix en altres parlaments, no ho sé, potser sí, i potser allà, doncs, és molt interessant fer-ho. Sincerament, jo penso que aquí, discutint d'uns pressupostos, dedicar una part tan important del temps a intentar fer veure coses que no existeixen, coses que no han passat i coses que no s'han dit, doncs, sincerament, tampoc serveix per gran cosa. A part de caure en la contradicció de que per una banda es diu que aquí no s'ha de fer política exterior, s'ha de fer acció exterior, però després venen a fer política exterior. Bé, doncs, decidim si volem fer acció exterior o si volem fer política exterior, o si volem fer les dues coses.

I per cert, i aquí parlo concretament per al grup del Partit Popular, els agraeixo moltíssim la seva preocupació pel fet que, segons vostès, el departament sigui irrellevant. Entenc que vostès els agradaria que aquest departament tingués encara més competències, tingués més pressupostos i pogués fer més coses. Li agraeixo moltíssim aquesta visió, perquè és interessant i segurament és una mica contradictori amb algunes de les coses que vostès han dit fins ara.

I, per tant, jo els hi demanaria d'alguna manera que es posin d'acord, perquè l'acció exterior del govern no pot ser a la vegada coses tan diferents. I segurament – segurament – ens trobem al mig del que vostès expliquen, de la cosmovisió tan centralista, per dir-ho clarament, i d'aquesta cosmovisió que, hi insisteixo, no acaba d'aterrar en la realitat concreta del país i, sobretot, en les necessitats de la gent del país.

Després hi ha el tema de la cooperació. Jo agraeixo en primer lloc el suport del Grup dels Comuns, i sobretot la negociació que s'ha pogut dur a terme amb els Comuns en l'àmbit concret de la cooperació. És evident que gairebé doblar, o per sobre, fins i tot, d'aquest cent per cent, el pressupost de la cooperació en aquest moment és un missatge polític molt important i és un missatge, a més, pràctic. És un missatge que no només ens mostra com a país solidari, sinó com un país que sap com exercir la seva solidaritat, en la mesura de les seves possibilitats. Si els pressupostos continuen augmentant en els propers anys, que espero que sí, amb el suport d'una majoria, doncs, haurem de continuar augmentant aquests pressupostos de cooperació. Per què? Perquè penso que sí que hi ha una majoria en aquesta aula, en aquesta sala, de partits que volen que el 2030 el pressupost de cooperació de la Generalitat arribi al 0,7 per cent. I en aquesta feina és en la que segurament ens trobarem molts de nosaltres.

I, bé, el portaveu del Grup Socialista ha citat una dada, jo en puc citar una altra: el 2011, amb un Govern de Convergència i Unió el pressupost va quedar retallat, el de cooperació, a 8 milions d'euros, i va haver de ser necessari fer un ERO a l'agència i enviar a l'atur una part considerable dels agents, dels treballadors de l'agència. Clar, venir aquí ara a criticar, doncs, els esforços que s'estan fent per augmentar el pressupost de cooperació, sincerament, em sembla una mica arriscat, però entenc

també que forma part d'aquest discurs una mica paternalista sobre el que s'hauria de fer i el que no s'hauria de fer.

I parlant de cooperació, també he vist algunes preocupacions respecte a si aquesta cooperació és ideològica o si aquesta cooperació prima determinats països en contra d'altres o determinats posicionaments dels governs d'aquests països respecte a uns altres. Si vostès es miren el que està fent la cooperació catalana, se n'adonaran que això no és cert, i, a més, saben que això no és cert. Nosaltres estem portant a terme projectes a països com Nicaragua, que té el govern que té, un govern autocràtic. A Colòmbia, que té un govern democràtic. Al Marroc, a l'Iran –per descomptat que no–, al Líban, sí; a molts altres països. Tenim –i aquí contesto també alguna pregunta, alguna reflexió de la CUP–, tenim en aquest moment projectes funcionant al Kurdistan, tenim projectes funcionant al Sàhara. Estem donant suport a les associacions catalanes d'Amics del Poble Saharaui. Estem donant suport humanitari als refugiats saharauis. Fins i tot en un cas molt concret, doncs, a nens i nenes saharauis perquè puguin disfrutar de períodes de vacances a Catalunya.

Estem en contacte en aquest moment amb el Programa Mundial d'Aliments per intentar donar suport també al poble de Cuba. No ens plantejem si són governs d'un costat o d'un altre. El que ens plantejem és quines són les necessitats de la població i com podem contribuir. En aquest cas ja no és tant cooperació com ajut humanitari.

Més coses que crec que hauria d'anar contestant. El tema de les delegacions. Jo agraeixo molt que respecte a altres moments d'aquest any i mig, aquest sigui un tema que a poc a poc va perdent controvèrsia. És un tema que ha quedat una mica a les mans del diputat de VOX, per entendre'ns, i això és positiu, perquè això vol dir que durant aquest any i mig la major part de grups parlamentaris han entès quina és la feina que fan aquestes delegacions i quin és el context en el qual treballen aquestes delegacions. Hi insisteixo: per coses tan concretes com aconseguir millorar la situació i el nivell de vida dels catalans a base d'intervenir també en l'acció exterior a fora de Catalunya. I, per descomptat que s'ha de ser a la Xina, com s'ha de ser a altres països importants i que compten en el món.

Vostè diu: «ah, la Xina deu ser un aliat estratègic». Les delegacions no s'obren a països en funció de si són o són aliats. S'obren a països en funció de l'interès que hi

hagi de ser en aquells països, de la necessitat o de la importància de defensar els interessos de Catalunya en aquells països. Els interessos de les empreses catalanes, els interessos de les persones que tenen a les seves mans cooperació científica, cooperació tècnica, cooperació universitària. Això és el que s'ha de fer. I imaginar que Xina en aquest moment no jugui un paper important des d'aquest punt de vista, doncs segurament no es correspondria massa amb la realitat.

I, per cert, em sembla que no segueix massa el debat a Brussel·les, perquè si el seguís s'adonaria que hi ha un reposicionament respecte a com s'ha d'establir i com s'ha de mantenir la relació amb la Xina, precisament com a resultat d'algunes de les polítiques, fonamentalment de les polítiques comercials dels Estats Units i de les conseqüències de les polítiques comercials dels Estats Units. I aquí, doncs, podríem entrar en una discussió molt interessant, però que no crec que tingui massa a veure amb la discussió dels pressupostos sobre els que defensem la Unió Europea i els que defensem les polítiques de Donald Trump.

Per cert,

Fitxer 9

i això sí que ho hauria de dir... Ho dic per algunes de les coses que s'han dit aquí, també per part del Partit Popular. És evident –i s'ha dit en diverses ocasions en aquests últims dies– que les accions armades que es realitzen en un país tercer han de respectar uns principis de legalitat. I aquests principis de legalitat només els poden donar la Carta de Nacions Unides i després, de manera interna, els parlaments d'aquests mateixos països. Això, en aquest cas, em sembla que no és així i, per tant, no hem dit res que no haguéssim de dir. La resta –insisteixo, ho he dit abans– és una pura caricatura de la situació i, a més, és una caricatura, sincerament, bastant poc lògica.

Més coses. Hi ha hagut també una certa crítica a les conseqüències que per a Catalunya pugui tenir formar part de la Unió Europea. Jo penso que precisament en aquest moment –es compleixen quaranta anys de l'accessió d'Espanya a la Unió Europea i, per tant, que els ciutadans catalans som també ciutadans de la Unió Europea– és un bon moment –i el Govern ho està fent– per posar sobre la taula les

xifres sobre el que ha representat per a Catalunya formar part del projecte europeu durant aquests últims quaranta anys. I, sincerament, em sembla que seria molt difícil, amb les xifres a la mà, mantenir que això no ha estat positiu. En tot cas, és evident –això ja ho sé– que la Unió Europea té un sistema d'entendre l'economia, en aquest cas l'economia de mercat, que pot ser més proper a algunes ideologies que a altres. És el que és, però és també el resultat de les majories socials i de les majories polítiques de seixanta o setanta anys d'història de la construcció europea.

Entraria en la defensa d'algunes de les partides d'aquest pressupost, però en realitat no hi ha hagut massa crítica. Penso que la crítica més clara ha estat, justament, l'augment dels pressupostos en matèria de cooperació, i crec que ja ha quedat molt clar que aquest augment no és un augment perquè sí. És un augment que el que fa és mostrar una sensibilitat especial d'aquest govern i en aquest cas també del grup dels Comuns, i penso que també d'altres diputats en aquesta sala –insisteixo–, de la importància que en aquest moment concret té que Catalunya es pugui presentar davant la resta del món, davant de la societat internacional, com un país que es pren en «serio», que es pren seriosament, la solidaritat i que es pren seriosament els reptes que suposen els canvis que s'estan introduint a la manera de governar al món.

I, sincerament, jo crec que amb aquest pressupost el que nosaltres volem demostrar és que tenim tota la voluntat d'anar fent un camí. Un camí, a més, que és òbviament completament coherent amb la resta de les accions de govern, d'aquest govern. Un camí basat en la responsabilitat, basat en la credibilitat del país a fora –i això és molt important–, basat en la visibilitat del país a fora, basat en la influència del país a fora. Un país, insisteixo, seriós, que fa coses serioses, que es fa respectar i que, en la mesura de les seves possibilitats, intervé amb una sèrie de qüestions que afecten directament la vida dels ciutadans.

I, per últim, i aquí m'adreço, lògicament, a Esquerra Republicana, per a nosaltres està molt clar. Els acords amb vostès s'estan complint, des del primer fins a l'últim. Un per un, tots. Els que queden per complir es compliran. Aquesta és la promesa formal i aquesta és la voluntat formal i explícita del Govern de Catalunya. Entenc perfectament el que em diu i entenc en quines circumstàncies ho diu. Entenc que és

el que el seu partit demana. Entenc també que ara entrem en un període de negociació en què moltes coses es posaran a sobre de la taula. Però també li dic el mateix que crec que s'ha dit en altres comissions parlamentàries: mà estesa per part d'aquest govern. Estarem asseguts a la taula, com vostès, tot el temps que calgui per arribar a aquests acords.

Per què? Perquè el país necessita aquest acord, perquè el país necessita aquests pressupostos i, per tant, nosaltres estem absolutament oberts a la negociació i convençuts que al final aconseguirem donar a la població el que la població necessita, que és un pressupost de gairebé 50.000 milions d'euros, entre els quals, per cert, i aquí faig una última referència al diputat de VOX, 13.500 milions d'euros per a Salut, rècord d'inversió en sanitat en aquest projecte de pressupost.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, conseller. Ara és el segon torn dels grups parlamentaris, i comencem amb el grup de Junts. Té la paraula, per un temps de cinc minuts, el diputat Francesc de Dalmaes.

Francesc de Dalmaes i Thió

Moltes gràcies, presidenta. Miri, conseller, nosaltres entenem el nerviosisme que hi havia dels vots que donaven per «sentats» que no els tenen. Però crec que hi han uns mínims democràtics i uns mínims que els hauríem de garantir. És a dir, Junts per Catalunya neix amb el referèndum de l'U d'Octubre i, des que hem treballat en aquest Parlament com a Junts per Catalunya, en totes les votacions, mocions, [#] situacions que s'ha parlat del 0,7 per cent per cent, sempre hi hem votat en contra. Crec que ha estat profundament desafortunat posar-nos en segons quin sac. I, si vol, pot rectificar quan vostè torni a prendre la paraula.

Nosaltres el que li explicàvem, que crec que és fàcil d'entendre, fins i tot per a algú de lletres com jo. No en sé gaire de números, però crec que és fàcil. És dir que intentar que avui la notícia sigui que hi ha 80 milions per a l'Agència Catalana de Cooperació quan la notícia és que vostès segueixen mantenint que els catalans en posin 140 per a l'agència espanyola, ens sembla dramàtic. Parlo de l'agència només.

No parlo ja de l'AOD. No ho sé. Algú que té tots els números al cap com és la secretària general, no sé en quant deu estar l'AOD espanyola. En quant està? En 4.000, 4.500? Que vol dir que els catalans posen 900 milions per a que els espanyols facin veure que són solidaris, però que els posem nosaltres. Els posem nosaltres amb els impostos i no ens computen com a nostre. Li computen a Espanya. Jo em penso que això és fàcil d'entendre.

I això és un exemple de què és l'espoli fiscal. Perquè diu: «No hem parlat de xifres.» Parlem de xifres. Resulta que sabem que els catalans paguen cada any 77.000 milions d'euros en impostos. I vostès ens venen aquí perquè celebrem, aplaudim i els hi aprovem uns pressupostos de 49.000 milions d'euros. Què ha passat aquí? Què ha passat dels 77.000 als 49.000? Sap què ha passat? Espanya. Sap què ha passat? El dèficit fiscal. I escolti, ja no li parlo d'una empresa privada. Una associació mitjaneta imagina't que digui: «Mira, nois, som la junta i tenim aquí, entre les quotes dels socis i el que ingresseu, 77.000 euros i us presentem el pressupost de 49.000 euros.» Dirien: «Què ha passat amb la diferència? Què ha passat amb aquests 28.000?» Aixecaria la mà més d'un soci i més de dos. Em sembla que no... Ja l'hi dic: jo soc de lletres, però crec que fins i tot jo ho puc entendre.

Per tant, nosaltres diem: aritmèticament és impossible d'acceptar això, perquè això és el que nega el benestar i el progrés dels catalans. Però és que hi ha una qüestió més profunda. És que no podem enterrar definitivament l'Acció Exterior que vam crear l'any 2016. I li diré una cosa: excepte l'última part de la darrera legislatura, tot el que s'ha fet a Exterior s'ha fet d'acord amb Esquerra Republicana, tot. Hi hagués de conseller uns o els altres, sempre estàvem junts i en coalició per treballar-ho. Però, és clar, arribar aquí, fins aquí, per dir: «Ostres, ens hem equivocat. Ens hem equivocat, tu. El que hem de fer ara és votar el projecte espanyolitzador del PSC. Tot el que vam fer –tot el que vam fer– ens vam equivocar»...

Per moltes raons. Primera, per una raó estrictament nacional, perquè Catalunya té dret, com qualsevol nació del món, a tenir una acció exterior plenament sobirana, plenament sobirana. Però n'hi ha una altra, i no me la vull deixar, perquè s'ha parlat de la internacional de l'odi. Voleu que us parli de la internacional de l'odi? Voleu que us parli de la internacional de l'odi el que és patir-la? Sabeu la quantitat de noms i

cognoms que us puc fer que han patit l'odi, que han estat al *Tribunal de Cuentas*, que han estat al Suprem, que han estat a l'exili, que continuen perseguits en tribunals ordinaris? Això sí que era la internacional de l'odi. Tenia noms i cognoms.

I no l'he portat... La tenia, aquesta llista. No l'he portat... De tots aquests organismes dels que parlava el conseller fa una estona. No l'he portat per no crear més dolor a totes aquestes persones que han patit i pateixen. No teniu ni idea del que s'ha patit per intentar fer una qüestió que era purament cívica, pacífica i democràtica. És intentar que Catalunya tingués una acció exterior. No sabeu el que han arribat a patir. Hi ha gent que s'ha posat greument malalta. No sabeu el que han patit els pares, no sabeu el que han patit els fills, per arribar aquí i dir-li: «Senyor Duch, vostè que va ser una peça activa en aquesta repressió, vostès del PSC, que van tancar aquest Parlament i que van tancar la Conselleria d'Exteriors i que van enviar en Raül Romeva a la presó i que van enviar el president Puigdemont a l'exili, ara us donarem la raó i els nostres vots.» Vosaltres us penseu que hem fet tot aquest camí per això? De debò?

Doncs, miri, tingueu clar que no, que no ho farem. No ho podem fer. No volem que guanyi la por ni la renúncia. Volem que perdi Espanya. Volem que perdi Espanya en aquests pressupostos, que torni a guanyar Catalunya. Creiem que ens hem de retrobar en el projecte independentista, que és l'únic projecte que ha donat il·lusió, força, canvi i benestar en aquest país. Vostès van venir aquí dient que farien gestió, però, com que no s'estimen la nació, tenen tothom avorrit i enfadat i fent vagues. Els metges, els autònoms, els mestres, la gent que vol arribar puntualment a la feina. Per tant, la nostra aposta és que caigui aquest pressupost, que caigui aquest govern, que parlin les urnes. Tenim una immensa responsabilitat els independentistes, però, insisteixo, fem una crida. Tenim una responsabilitat immensa tots els demòcrates.

La presidenta

Molt bé, diputat. Ara és el torn del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, i té la paraula per cinc minuts la diputada Ana Balsera.

Ana Balsera i Marín

Gràcies, presidenta. Si he sigut breu a la primera intervenció, encara seré més breu en aquesta rèplica. Vostè, conseller, deia que havia vingut a dir una mica el que deia

el meu partit, Esquerra Republicana. Jo entenc que, com vostè, que ha vingut a dir també que el que diu Govern. Mà estesa? Doncs tenim disset dies per davant per arribar a un acord que és molt previsible, perquè a Esquerra som previsibles, i és el mateix acord des del primer dia, des de l'acord d'investidura. Garanties pel compliment de la recaptació de l'IRPF. Si hi han garanties, hi haurà el suport d'Esquerra Republicana a aquests pressupostos. Si no, no hi haurà aquest suport i continuarem negociant amb els suplementes de crèdit.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. Ara és el torn del Grup Parlamentari del Partit Popular. Hem calculat el temps que ha utilitzat abans i, per ser justos amb tothom i amb tots els grups, té un minut més de l'estipulat per compensar que abans s'ha quedat a nou minuts. Ara li compensarem aquest minut. Per tant, té sis minuts el diputat Cristian Escribano.

Cristian Escribano Ramírez

Gràcies, presidenta. No es preocupi perquè al final la primera intervenció era més per posar les bases del que havia dit el conseller i no crec que els esgoti. Però sí que és veritat que vull fer algunes apreciacions i m'havien quedat algunes coses per comentar respecte, concretament, al pressupost que vostè desgranava. I és que, si bé és cert que el pressupost en cooperació augmentava el doble, es duplicava aquest pressupost, també ha augmentat, ha passat de 74 a 104, el personal que hi treballarà. I aquí també em sorgeixen certs dubtes sobre la viabilitat d'aquest augment del Departament en quant a personal. Perquè no tenim gens clares les competències que assumiran aquestes persones i en base a què. Perquè, si aquests projectes es duen a terme sobretot en països d'origen, sí que és veritat que sorgeixen [#] dubtes.

Després sí que és veritat que, tot i que hi hagi hagut aquí interpel·lacions entre diputats, jo crec que hi ha coses que superen el que estem aquí. Mentre ho ha dit, en la vessant diferent en la que ho faré jo ara, la diputada de la CUP, que és evident. Els Estats Units, durant el temps que hem estat en aquesta comissió, ha anunciat que pretén trencar relacions comercials amb Espanya. Nosaltres fem importacions

per valor de 30.000 milions d'euros anuals amb els Estats Units. I jo crec que no és una cosa per riure, tot i que segurament a la CUP li agradaria que tots anéssim amb xancles i *taparrabos*, i això de la inversió exterior li dona una mica igual. Però la realitat és que ens afecta.

Quan ha dit la diputada que, si en alguna cosa hauríem de tenir consens, és, per ella, el d'estar en contra dels Estats Units. Per nosaltres, el que s'hagi eliminat un líder teocràtic que estava reprimint el poble és una bona notícia pel món. Jo crec que és aquí on hauríem de coincidir. *(Laura Fernández Vega intervé sense fer ús del micròfon.)* I més enllà del que hagin pogut dir els estats... Faltes de respecte [#] constants ja són.

(Laura Fernández Vega intervé sense fer ús del micròfon.)

La presidenta

Si us plau, si us plau. Continuï, si us plau.

Cristian Escribano Ramírez

Són «cutres» fins i tot per això, presidenta.

La presidenta

Si us plau, comentaris no.

Cristian Escribano Ramírez

La realitat és que fins i tot el president d'Alemanya, el canceller d'Alemanya, que està ara mateix amb el president Trump, ja ha dit que està d'acord amb l'embargament que volen fer els Estats Units a Espanya perquè no som un soci fiable, no som un país de fiar. Som l'anomalia d'Europa.

I, en aquest sentit, quan parlen... Perquè, quan s'omplen la boca parlant de la internacional de l'odi, jo suposo que parlem d'Iran, que parlen d'Afganistan, que parlem de Nigèria. Suposo que parlem de tots aquests països, perquè ara mateix ha aparegut el nou Codi Penal d'Afganistan, que diu, per exemple, que es permet utilitzar una pistola elèctrica contra les dones o que, per exemple, ja no serà delictes les agressions sexuals contra els nens. Això és la veritable internacional de l'odi.

Quan institucionalitzem, des dels governs, aquest tipus d'atrocitats. No quan hi ha països que intervenen per acabar contra aquestes atrocitats.

I la realitat és que hem de pensar: «Com veuen les persones realment afectades a aquests països el que ha passat?» Perquè nosaltres, des de la nostra òptica de viure en un país on tenim una democràcia plena i consolidada, que no podem arribar a pensar com viuen les persones d'aquells països, hem de veure quina és la reacció de les persones que han hagut de fugir d'aquestes massacres i d'aquesta misèria. I jo quan veig com, als carrers de Barcelona, als carrers de Madrid –perquè va passar aquest diumenge–, els iranians que han hagut de fugir del terror surten al carrer i celebren que els Estats Units hagin fet aquesta intervenció, celebren

Fitxer 10

que hi hagi un dictador teocràtic assassí menys el món jo me n'alegro, i crec que és l'obligació de tots alegrar-nos pel poble que pateix, que diu que això és una bona notícia. Si vostès no ho veuen així, jo, la veritat, crec que tenen un problema de prioritats, perquè quan parlem, aquí hi ha grups que diuen que aquesta acció que s'ha fet ha vulnerat els drets humans internacionals; ostres, ostres! Els drets humans internacionals, i el dret internacional que s'estava vulnerant eren aquests països massacres sistemàtiques de personal, i no ens omplim la boca fent condemnes, fent declaracions, ni tan sols demanant accions. Per què, a què havíem d'esperar?

L'altre dia crec que hi ha diferents persones que segur que saben més que tots nosaltres de dret internacional que es plantejaven una pregunta, i aquesta era: què hagués sigut de nosaltres si no hi hagués hagut una potència com els Estats Units que intervingués per aturar al règim nazi? Què hagués passat? Què seria de nosaltres ara mateix? Què seria dels talibans ara mateix, deixant-los campar com hem fet durant molts anys? Perquè si hi ha organismes internacionals com l'ONU, que de forma sistemàtica fa omissió de les seves funcions, que no habilita els mecanismes que té perquè es pugui intervenir de forma internacional, entenc que hi pugui haver potències amb capacitat militar suficient per actuar en aquest sentit. I jo no puc condemnar-ho, jo he de celebrar-ho, jo realment ho celebro. Que hi hagi potències..., que evidentment, els Estats Units no és una germaneta de la caritat,

evidentment no ho fa solament per alliberar el poble, però és que és una bona notícia per al poble iranià, és una bona notícia per Veneçuela l'extracció de Maduro, són bones notícies per al poble que ho pateix. Potser per nosaltres, i ho repeteixo, que ho veiem des de la nostra òptica benestant, doncs hi ha alguns que poden dir que aquest conflicte no va amb ells o fins i tot poden dir «aquestes accions militars no les hem de fer, deixem que durant les properes dècades continuïn massacrant el poble». Però no, no. I jo, ho sento, però crec que quan parlem d'internacionals de l'odi, quan parlem de drets humans i ho veiem només des d'una perspectiva, cometem un error garrafal.

I quan es parla, per part del portaveu del PSC, que defensen –i ho ha dit amb rotunditat–, tots els drets internacionals, tots els drets humans, és evident, jo crec que vostè ho fa, però *uno más que otros*. És a dir, a Palestina 12 milions amb aquest pressupost, és evident que hi ha uns drets humans que es defensen més que uns altres drets humans. I quan hi ha països amb una situació molt semblant a la que a vostès els hi donaran ara 12 milions, com per exemple el patiment sistemàtic de les persones a l'Afganistan o a l'Iran, i no hi ha 12 milions, doncs hi ha uns drets humans que es defensen més que uns altres.

Així que simplement, conseller, moltes gràcies per la seva compareixença, moltes gràcies pel debat que s'ha generat. I res.

Merci.

La presidenta

Molt bé. Gràcies, diputat. Jo només m'agradaria recordar-los a tots que hem de parlar del pressupost, que estem aquí per parlar del pressupost. Gràcies.

Ara és el torn del partit del Grup Parlamentari de VOX a Catalunya, i té la paraula per 5 minuts el diputat Alberto Tarradas.

Alberto Tarradas Paneque

Gracias, presidenta. Gracias también por ordenar el debate y recuperar el centro. Iba a contestar a la diputada de la CUP, una pena que se haya ido, pero vamos a centrarnos en lo que estamos hablando.

Señor consejero, me he quedado, en cuanto al Departamento, el apartado de cooperación, 88,4 millones de euros para cooperación al desarrollo. Prácticamente duplican, duplican el presupuesto del año anterior, el Departamento que más crece de toda la Generalitat de Cataluña, y el programa, como digo, duplica el presupuesto que aprobaron con Esquerra el pasado 2023. Ustedes han venido aquí a anunciarlo de manera muy alegre, han venido a decir «estamos cada vez más cerca de alcanzar este 0,7 por ciento que nos marca la agenda de las Naciones Unidas». Yo realmente no sé si esperan que les felicitemos, que les demos las gracias, o algo por el estilo.

Yo estoy seguro que se van con ese discurso a Davos o a cualquier espacio delante de la ONU, les enseñan este presupuesto, estoy seguro que ellos sí que les van a aplaudir, les van a felicitar y van a brindar juntos con cava, con champán y con caviar. Pero, ¿qué pasa si cogemos este presupuesto y lo bajamos a un barrio cualquiera o a un pueblo cualquiera de Cataluña? Sinceramente, ¿ustedes creen que la gente va a pensar exactamente lo mismo, en que gasten 88 millones de euros en cooperación al desarrollo? Porque aquí hemos escuchado discursos muy bonitos, que si garantizar la realidad material de las personas, otros decían que si ridiculizábamos, que VOX ridiculiza la cooperación al desarrollo. Oiga, yo no ridiculizo nada, están aquí los proyectos que ustedes han aprobado y el presupuesto con el cual van a financiar estos proyectos como Mujeres empoderadas y organizadas en Mozambique por un millón de euros, o 12 millones –como ha anunciado el consejero–, para Palestina en proyectos como Fútbol por la paz. Yo, señor Berrio, no ridiculizo nada. O el Kurdistart, garantizar los derechos a través del arte. ¿Me puede explicar qué es esto? Porque esto no es ridiculizar, esto es lo que estamos financiado con estos 88 millones de euros. Activistas por los derechos de los migrantes, dirán «en el extranjero», no, está en Cataluña, claro. Derechos para los migrantes en Cataluña por valor de un millón de euros.

Señor consejero, esto, esto, su proyecto de cooperación, esto no se lo va a comprar absolutamente nadie. En primer lugar, porque los catalanes saben que el dinero no cae del cielo. Si ha aumentado el presupuesto es porque, evidentemente, ha aumentado la recaudación, porque evidentemente los catalanes están pagando más de lo que pagaban antes, cuando ya tenemos un esfuerzo fiscal que es de los más altos de toda Europa. Parece que aquí a algunos se les olvida esta segunda parte.

Ese dinero sale del bolsillo de los trabajadores, de los autónomos, de los pequeños empresarios, que son los que verdaderamente levantan Cataluña cada día con su esfuerzo. Sale de las familias, «¡que sí, la economía va como un tiro!», dicen ustedes en datos macro, pero la realidad es que las familias se están apretando el cinturón cada semana y este dinero sale de sus bolsillos, de los jóvenes que luchan y no pueden emanciparse, de los padres que sufren cada noche porque no pueden llegar a final de mes. Los catalanes esperan recibir unos servicios justos correspondientes a los impuestos que están pagando, no un aumento desproporcionado, y lo diré así, injustificado, de la cooperación al desarrollo.

La prioridad de este Gobierno, por mucho que digan de poner a los catalanes en el centro, es Palestina, es Colombia, es Mozambique, es Marruecos, pero no son los catalanes lo que debería ser la prioridad de la Generalitat de Catalunya. Y es incomprensible, porque cuando una madre tiene que esperar seis meses para que le atiendan, dice «sí, han aumentado el presupuesto en sanidad», evidentemente, pero se tienen que esperar 180 días para ser atendida por una especialidad médica. Cuando un joven trabaja y trabaja y se esfuerza empalmando contratos que no están bien pagados y aun así no consigue emanciparse, no consigue llegar a los objetivos materiales que sí tuvieron sus padres y sus abuelos antes que ellos, cuando un autónomo ya no sabe si mañana va poder mantener el negocio abierto, yo no sé qué es lo que piensa cuando vienen ustedes a decirles que van a aumentar hasta el 0,7 por ciento el presupuesto de cooperación.

Y luego nos vienen con esta idea, la de la justicia global. A mí me parece, señor consejero, que con ese discurso no tienen ustedes ningún tipo de sensibilidad y ningún tipo de vergüenza. Quieren corregir las desigualdades entre el hemisferio norte y el hemisferio sur, pero son incapaces de corregir las desigualdades que hay en Cataluña, en ocho millones de personas, como van a hacerlo en el mundo entero. Con estas políticas, lo que están consiguiendo precisamente es que Cataluña se parezca cada vez más a un país del hemisferio sur.

Desde VOX...

La presidenta

Diputat, hauria d'anar acabant.

Alberto Tarradas Paneque

...—y concluyo con esto, señora presidenta— vamos a presentar una enmienda a la totalidad a estos presupuestos, que esperamos que todos los grupos que han anunciado que quieren votar a favor, que lo hagan. VOX presentará la enmienda a la totalidad a estos presupuestos y luego que cumpla también el Gobierno de la Generalitat y convoque elecciones, porque los catalanes no aguantan más.

Gracias.

La presidenta

Molt bé, diputat. Ara és el torn del Grup dels Comuns. Sí, té la paraula per 5 minuts el diputat Andrés García Berrio.

Andrés García Berrio

Gràcies, presidenta. En primer lloc, agrair les respostes que ha donat el conseller. També com s'ha plantejat, penso que la manera en la que s'ha dut a terme la negociació per poder tenir aquest acord en relació a aquests pressupostos, en relació amb el Departament, crec que ha anat molt bé, i llavors esperem que això permeti avanços i que es pugui anar revalidant durant la resta de la legislatura.

Jo crec que hi ha una qüestió de fons. Respecte a les crítiques que..., vull manifestar, crec que hi ha un ampli consens en aquest Parlament perquè, sigui qui sigui qui estigui al Govern i hi hagi un creixement en matèria de cooperació. Jo crec que és «algo» positiu, crec que hi ha una àmplia majoria, com a mínim de 5 grups parlamentaris, molt clara en aquesta direcció. Jo crec que l'hem de preservar i no fer malentesos més enllà de crítiques de fons que s'han pogut plantejar. Ho dic perquè crec que és important. Crec que ens fem bé com Parlament de manera col·lectiva, no perdre el nord, i crec que és bo.

Ara bé, hi ha alguns grups parlamentaris que ja ho he dit abans, el que plantegen és tot el contrari, i la seva excusa és que volen..., que seria inútil, que no serviria per a res, que ho tallarien —amb una motoserra, suposo—, també parlen de TV3, i cada cop més... És clar, jo entenc que el portaveu del grup parlamentari Popular li molesti això de la Internacional de l'odi. És cert que bé, que s'ha de plantejar més, potser una internacional d'extrema dreta, que de fet, que de fet crec que l'amenaça és cap a les

societats democràtiques occidentals, on estan creixent de manera clara, i això fa i és una amenaça també per al seu espai polític, és una amenaça cap al liberalisme de dreta que vostès tradicionalment han representat. Llavors, quan plantejem que hi ha un auge de segons quins plantejaments autoritaris i que per això hem de reaccionar, a mi em costa entendre com el seu grup parlamentari no està fent el mateix que fa a València, quan sí que segueix donant suport a la cooperació, però ve en aquest Parlament a dir, entenc que per la situació, tenint a la dreta a VOX, que aquí vostès no estan d'acord amb la cooperació, i vull pensar que moltes d'aquestes accions que hem descrit avui, vostè i el seu partit ha d'estar d'acord, com pot ser d'una altra manera. També li demano que tingui en compte que quan es planteja, per exemple, l'acció i l'actuació en matèria de defensors i defensores de drets humans, efectivament es té en compte i es treballa en països molt diferents, i efectivament, és clar que hi ha autoritarismes en països que s'han dit d'esquerres i que s'han de denunciar amb la mateixa contundència, però el que està passant i l'amenaça que ara mateix tenim a molts països a nivell d'Europa i també al continent americà, és que hi ha una tendència autoritària dins de l'extrema dreta, i crec que fariem bé de poder trobar acords en aquest sentit, i un és poder seguir treballant en aquesta cooperació al desenvolupament i la resta de prioritats que també s'han plantejat per part d'aquesta conselleria. Jo crec que hi ha temes de fons que malauradament no podem tenir acords més amplis en aquest Parlament

Ja per acabar, crec que s'han dit moltes coses, crec que és també que ens hagi entrat a tots amb la notícia de com una d'aquestes persones que està desobeint sistemàticament les ordres dels jutges al seu país i que no té en compte l'estat de dret com és el president Trump, s'està ficant, i ara mateix ha fet unes declaracions un altre cop contra el Govern de l'Estat espanyol per dir una cosa molt clara, que és que hi ha una carta de Nacions Unides en la qual hi ha uns articles sota els quals s'hauria d'acordar qualsevol intervenció armada. Si el que s'està dient és que hi ha unes regles internacionals per veure si s'han d'acordar accions i que els parlaments democràtics han de poder també votar i acordar si s'ha de fer o no una intervenció, i ni això vostès volen entendre, ni això volen continuar defensant.

Llavors, simplement, espero també, ja per acabar –10 segons, presidenta– que espero que aquest procés que estem encetant de negociació d'aquests

pressupostos acabi bé, que el Govern sigui capaç de complir amb els acords i que hi hagi un nou acord per tal de que puguem aprovar aquests pressupostos, que penso que hem estat capaços i segurament es puguin millorar –si la negociació va bé– perquè tinguem aquests pressupostos a Catalunya.

La presidenta

Gràcies, diputat. La diputada de la CUP Laure Vega s'ha excusat per aquest segon torn. Seria el torn del Grup Mixt, no ha estat present cap representant ni en el primer torn ni en el segon torn, per tant, ara és el torn del Grup parlamentari del Partit dels Socialistes i Units per Avançar i té la paraula el diputat Alberto Bondesio per un temps de 5 minuts.

Alberto Bondesio Martínez

Moltes gràcies, presidenta. Seré molt breu. En primer lloc, i sobre la cooperació al desenvolupament. Creiem, conseller, que l'actualització i la modernització de la cooperació catalana és essencial en un moment històric i clau com el que estem vivint a dia d'avui amb aquestes interferències

Fitxer 11

a nivell internacional, on molts dels estats i d'altres governs que aportaven a aquesta cooperació han deixat de fer-ho i, per tant, aquest augment dels pressupostos de la Generalitat de Catalunya en ajuda a la cooperació al desenvolupament, augmentant fins a aquest 0,32, doncs, és una bona notícia. Necessari, però no suficient, que diríem, però ens queda fins a l'any 2030, en aquesta consecució dels acords d'inversió.

Insisteixo que són els fons de la Generalitat, aquí no entren ni els fons estatals ni el Fons Català de Cooperació i que, per tant, aquest suport, amb aquest tercer eix que vostè deia, no?, en el suport a l'acció exterior d'altres entitats, doncs, seguirà sent clau també en matèria de cooperació al desenvolupament.

Per allò dels números, hi insisteixo, dos de cada tres euros –i vostè també n'ha fet esment, conseller– d'aquest pressupost, d'aquesta proposta de pressupostos són per a salut, educació i drets socials. S'ha parlat molt de la cooperació, és la principal

política del Govern de la Generalitat. Mirin, a nivell de polítiques de salut, el pressupost que s'ha presentat és de més de 13.500 milions d'euros, un terç del pressupost. Algú realment creu que els 86, gairebé, milions d'euros dels que estem parlant en ajut a cooperació al desenvolupament sustenta cap tipus de discurs més enllà de l'odi?

Perquè sí, quan parlem de la internacional de l'odi no estem parlant només dels estats, estem parlant de règims autoritaris i de moviments polítics contraris a la Carta de Nacions Unides, contraris a la Carta de Drets Fonamentals i que tenen com a objectiu la deshumanització, la deshumanització dels drets, la deshumanització de les persones que més pateixen.

I aquí ens trobarem. I ens trobarem sempre com hem treballat en la gran majoria de vegades, amb la base del consens, no de les imposicions. I aquí crec que la gran majoria de grups parlamentaris hem anat fent un esforç en aquest any i mig, una mica més, que portem de legislatura per posar èmfasi en allò que defensem conjuntament, en allò que ens uneix i no pas en allò que ens pot dividir.

I ja per últim, l'acció exterior. Conseller, Catalunya està present a la Unió Europea. Aquesta Unió Europea no és la que ens agrada. Hem parlat moltes vegades en aquest Parlament, per part de diferents grups, del marc financer plurianual, de com les regions europees han de ser més presents, de com s'han de reforçar els Quatre Motors per a Europa, de com Catalunya ha de formar part d'aquest engranatge. I no des d'una manera passiva, sinó des d'una part activa, de corresponsabilització de les seves tasques.

I aquí és essencial que el Govern segueixi implantant aquest pla Brussel·les i aquests pressupostos així ho reforcen. I no només a nivell de la Unió Europea, sinó a nivell global. Ho ha dit vostè, ho estem veient ara mateix en aquesta comissió amb les notícies que venen dels Estats Units, necessitem diversificar les regions internacionals amb les que tenim molt a dir, a nivell d'inversions, a nivell d'educació, a nivell de cooperació al desenvolupament, a nivell de compartir valors, a nivell de compartir cultura.

I, per tant, aquests pressupostos molt més ambiciosos, com vostè deia, amb aquest, gairebé, cinquanta-quatre per cent més en comparació als anteriors, doncs, seran

una pedra següent que ve d'una trajectòria dels anteriors governs, en aquests vint-i-cinc anys de cooperació catalana, en el Govern aragonès, i que en el dia que cedim el testimoni a un altre govern, que espero que sigui dintre de molt de temps, trobin també una acció exterior catalana molt més forta, molt més robusta i molt més amable de la que vam tenir... la que hem anat bastint al llarg de les últimes dècades. Moltes gràcies, presidenta.

La presidenta

Gràcies, diputat. Retornem la paraula a l'honorable conseller per donar resposta o comentar el que cregui oportú. Això sí, sense obrir torn als grups. I té la paraula el conseller Duch per un màxim de quinze minuts.

El conseller d'Unió Europea i Acció Exterior (Jaume Duch Guillot)

Molt bé. Moltíssimes gràcies a tothom per les seves intervencions, per les seves preguntes i per les seves crítiques, que sempre ajuden.

Algunes coses que voldria precisar o comentar. En primer lloc, senyor Dalmases, a mi em satisfà molt que vostè ara hagi dit que el seu grup està a favor de l'objectiu del 0,7 per cent d'aquí al 2030. En la primera intervenció no ho havia dit, li agraeixo molt que ho hagi dit en la segona.

Per la resta, és molt difícil discutir perquè, hi insisteixo, funcionem a nivells diferents. Però vostè ha dit en un moment «vostès no s'estimen la nació». I aquí jo crec que aquesta és la frase «vostès no s'estimen la nació». Jo crec que aquesta és la frase fonamental de la seva intervenció.

Perquè, per alguna raó que no sé quina és exactament, vostè decideix qui s'estima la nació i qui no s'estima la nació i com s'ha d'estimar la nació i, fins i tot, doncs, quina és o quina deixa de ser aquesta nació. Jo només li dic una cosa, i és que d'aquesta manera la nació se li quedarà molt petita –la nació se li quedarà molt petita.

Dit això, suposo que hi haurà altres oportunitats de discutir sobre accions, sobre els diners que es posen a aquestes accions i sobre els resultats que s'aconsegueixen amb aquestes accions. I probablement a vostè, al final, el que li molesta és que l'acció exterior del Govern, des de fa un any i mig i des dels dos anys anteriors amb

Esquerra Republicana, estigui funcionant i estigui donant fruits de veritat i estigui posant el país a un nivell molt més alt del que estava abans.

A vostè segurament el que li molesta és que hagi millorat la imatge de Catalunya a totes les institucions europees, des del Parlament Europeu fins a la Comissió, passant pel Consell o el Comitè de Regions, a la UNESCO, a l'UNICEF, a OCHA, a UNRWA, a tots els organismes amb els quals treballem des de fa uns anys, a les regions dels Quatre Motors, amb tots els països que passen per aquí contínuament.

Aquesta setmana tenim sis ambaixadors a la porta del Palau de la Generalitat de països importants, començant pel Japó, acabant per Argentina, primers ministres, presidents d'institucions europees. Aquesta és l'acció exterior del Govern de Catalunya. Aquesta és l'acció exterior de veritat, la que serveix, la que produeix resultats. No aquesta acció exterior que vostè no m'acaba d'explicar i que, per tant, jo tampoc no acabo d'entendre.

Dit això, hi insisteixo, jo respecto molt els seus plantejaments. El que passa és que, de tant en tant, potser hauríem de discutir de la realitat i de les xifres i dels números i d'on estan les prioritats i de què poden fer de més o de menys els diferents instruments amb els quals compta la Generalitat, que són molts i estan funcionant força bé.

El Partit Popular ha fet alguns esments al tema del personal de l'Agència de Cooperació. Miri, aquest any passat hem augmentat el pressupost amb diverses, diguem-ne, decisions internes, el pressupost de la cooperació, amb 14 milions d'euros amb la mateixa gent, i hem aconseguit un noranta-nou per cent d'execució del pressupost augmentat de l'Agència. Per tant, el primer que he de fer és felicitar públicament la gent que treballa a l'Agència.

Ara dupliquem el pressupost de l'Agència, aquesta és la voluntat del Govern. Evidentment, no caldrà duplicar, o no sé què és el que vostè pensava, les persones que treballaran en la gestió d'aquests projectes i d'aquests diners. Hi haurà un augment? Per descomptat, que hi haurà d'haver un augment, però un augment proporcional a les capacitats d'absorció de treball del personal de l'Agència.

Segon, jo li agraeixo molt aquesta reflexió que ha fet sobre la necessitat d'ajudar les dones de l'Afganistan. I, per tant, espero que també ens doni suport al programa de

protecció de persones defensores dels drets humans, perquè, entre altres coses, el que està fent és ajudar també a persones, a dones de l'Afganistan, a sortir del país, a tornar a tenir una vida digna, a poder continuar els seus estudis i a recuperar-se de la tragèdia que suposa ser una dona a l'Afganistan. Per tant, li agraeixo la menció i el que li demano és que sigui conseqüent amb aquesta menció a l'hora de donar suport a aquest programa.

I després, jo no entraré aquí amb les coses que diu el president Trump o no diu el president Trump. No soc jo qui ha de contestar a això, sobretot perquè començo a veure ja les respostes. I una de les respostes que veig i la més clara és la de la pròpia Comissió Europea, que recorda que la política comercial no és una competència de cada estat, és una competència de la Comissió Europea. Per tant, amenaçar la política comercial d'un país de la Unió Europea és no acabar d'entendre massa com funciona això.

Però, després, perquè les xifres són les que són i, per tant, si algú realment pogués, que no pot, però pogués posar en perill la relació comercial entre els dos països, el que faria és perjudicar fonamentalment el seu, és a dir, Estats Units, perquè té un superàvit comercial. Per tant, trencar el comerç teòricament, hipotèticament, això no es pot fer, entre Estats Units i Espanya, al final, a qui perjudicaria més és als Estats Units.

Però, hi insisteixo, vostès han de saber també en aquest tema de quin costat estan, no? Si d'aquest costat o del canceller alemany, que en la mateixa roda de premsa s'ha desmarcat clarament d'aquest aspecte. I li recordo que el canceller és de la seva família política.

Pel que fa a VOX, miri, els catalans són bastant més solidaris del que vostè pensa i del que vostès són. Les enquestes ens diuen que el vuitanta per cent dels catalans estan a favor d'una cooperació catalana ambiciosa. Per tant, li prego que no faci generalitzacions que després no es corresponen amb la veritat.

I si tanta preocupació té per les necessitats dels catalans amb tantes matèries, amb educació, amb salut, amb «vivenda», habitatge, etcètera, etcètera. Molt bé, doni suport a uns pressupostos que suposen un augment del vint-i-dos per cent. I, de pas,

ja doni suport també al nou sistema de finançament i així aconseguirem 5.000 milions d'euros més.

Amb tot això, estarem donant moltes més possibilitats als catalans que se'ls hi millorin les diferents polítiques socials, educatives, sanitàries, etcètera, que a vostè, suposo que genuïnament, li preocupen.

Bé, jo ja simplement el que faig és agrair molt els comentaris, les crítiques constructives, n'hi ha hagut algunes, les mencions a algunes de les parts del pressupost. Nosaltres estem orgullosos d'aquest projecte de pressupost. Pensem realment que venir amb un pressupost de 143 milions d'euros vol dir prendre's l'acció exterior del Govern de la Generalitat molt seriosament, no només pel tema de la cooperació, per descomptat, en primer lloc, pel tema de la cooperació, però també per totes les altres prioritats i tots els altres elements d'aquest pressupost.

I voldria recordar un que em sembla molt important, que són els diners que es destinen a la formació de la gent jove, a les beques per a la gent jove, a donar igualtat d'oportunitats als joves. Els joves són el futur de Catalunya, cadascú tindrà la seva idea de Catalunya, però el futur de Catalunya passa per les possibilitats que donem a la gent jove.

I la gent jove ha de ser capaç també, d'alguna manera, de sortir, de tenir la possibilitat de fer estudis a les grans escoles internacionals, de conèixer quina és la realitat internacional, de ser capaços de treballar amb organismes internacionals, amb organismes i institucions de la Unió Europea.

Per aquí també passa el futur de Catalunya. I, per tant, pensem que aquest és un dels elements del pressupost que segurament té més projecció de futur i espero que estiguin d'acord amb això. M'estranyaria molt que, en realitat, en les seves pròpies consciències, no hi estiguessin, no fossin.

I ja per acabar, torno al que deia al principi, en línia, òbviament, també amb el que ha dit el portaveu del Grup Socialistes i Units per Avançar, el que volem és aprovar els pressupostos més ambiciosos de la història de Catalunya, amb aquesta xifra rècord de 49.000 milions d'euros, amb la idea de dedicar fins a l'últim euro a allò que importa, l'habitatge, la salut, l'educació, la seguretat, el transport, les oportunitats.

Catalunya, el país, necessita aquests recursos per reforçar els seus serveis públics, per generar prosperitat, per afrontar els reptes de país. No els hi tornaré a recordar les dades clau, n'hem parlat en diverses ocasions en aquest moment, però sí que insisteixo en això, no contemplem cap altre escenari que aprovar aquests pressupostos, volem arribar a un acord. Volem arribar a un acord amb Esquerra Republicana, sabem quina és la seva posició, sabem què és el que s'ha de fer, sabem com s'ha de fer i sabem que tenim uns dies, quinze dies, vostè ha dit dinou, els que siguin, disset, per arribar a aquest acord.

I per què? Doncs, perquè al final el que ens mou, a vostès i a nosaltres i, segurament, a altres grups polítics en aquesta sala, és el benefici dels ciutadans de Catalunya, és millorar la vida dels catalans. I seria, segurament, una situació molt difícil d'explicar o de justificar si haguéssim de dir als catalans que entre tots no hem estat capaços d'augmentar la capacitat financera de la Generalitat de Catalunya, del Govern i de la seva administració.

Però, hi insisteixo, nosaltres estem convençuts que arribarà aquest acord i que aquest acord serà un acord benèfic per a tothom i que, al final, tots o una gran majoria aquí ens felicitarem de comptar amb uns pressupostos a l'altura de les necessitats de Catalunya.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, conseller. Gràcies al seu equip del Departament. I donem per finalitzada la comissió i s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a...